

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
"Αργυρούν μετάλλιον" Ακαδημίας Αθηνών (1935)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τιμή φύλλου δραχμαί 800

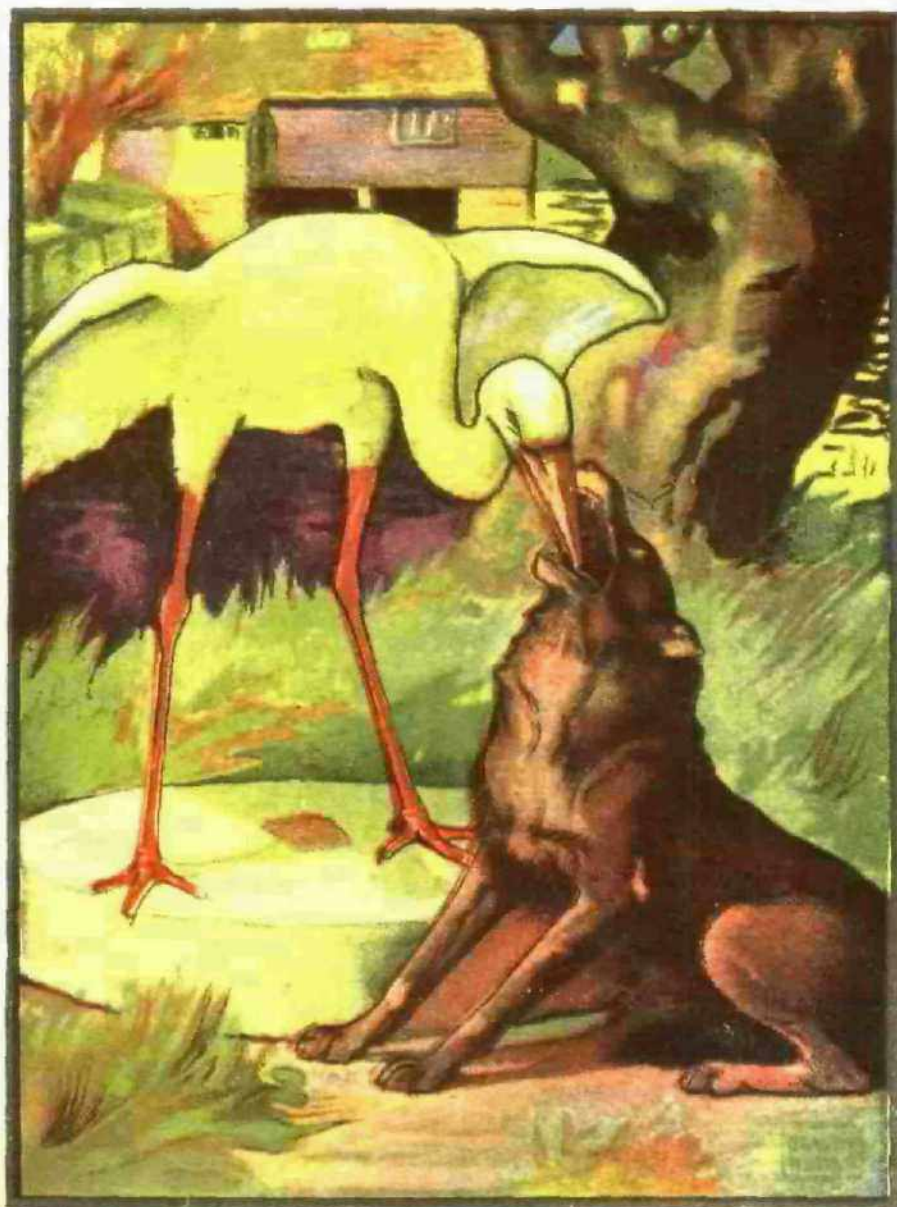
Περίοδος Δ' — Τόμος Ιος

Αθήναι, 7 και 14 Ιουνίου 1947

Έτος 69ον — Αριθ. 23-24

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ

Ο κύρ Λύκος ὁ γνωστός
καὶ μεγάλος πόντος
κάλεσε τὸ Λέλεκα
τὸ γιατρὸ ἐπειγόντως.

— Βγάλε μου τὸ κόκκαλο
(εἶχε φέρει σκοῦρα)
καὶ πληρώνω στή στιγμή
κι' ὅσα θές τὴν κούρα.

Κι' ἄνοιξε τὸ στόμα του
Πά! πά! πά! λαχτάρει
καὶ φανήκαν φοβερὲς
νά! κάτι δοντάρει! . .

Σὰν γιατρός ὁ Λέλεκας
ξέρει κάθε πάθος
καὶ βουτάει τὸ ράμφος του
στοῦ λαιμοῦ τὸ βάθος

Καὶ μὲ δεξιότητα
πού ὁ καθείς θαυμάζει
βρίσκει εὐθὺς τὸ κόκκαλο
καὶ τὸ βγάζει! . .

Περιμένει ὁ Λέλεκας
μιὰ πού ἦρθε ἡ ὥρα
νὰ εἰσπράξει τὸν παρὰ
ἀπ' τὸ Λύκο τώρα.

Μὰ τὸ Λύκο τρανταχτὰ
γέλοια τὸν κρατοῦνε
καὶ τὰ δόντια του ἀκονὰ
πού τριζοβολοῦνε.

Θᾶπρεκε κύρ Λέλεκα
νὰ θεωρεῖς μεγάλη
τύχη πού τὸ γλύτωσες
τὸ κουτὸ κεφάλι

Ἀπ' τοῦ Λύκου τῶβγαλες
φουκαρὰ τὸ στόμα
καὶ ζητῆς ἀνόητε
κι' ἀμοιβὴ ἀκόμα.

Η ΦΑΣΟΛΙΑ

[Συνέχεια από το προηγούμενο]

“Έτσι λοιπόν κάνανε πάντοτε κι’ έτρωγαν βασιλικά, όσπου μιὰ μέρα λέει το παιδί στη μάνα του :

— Μάνα, θά φωνάξω το βασιλιά να του κάνω τραπέζι.

— Βρέ παιδάκι μου, κάθισε στ’ αυγά σου. Έχουμε σπίτι έμεις για να δεχθούμε το Βασιλιά :

— Τι σε νοιάζει, εγώ θά πάω.

Πάει μιὰ και δυο στο παλάτι του Βασιλιά. Στην πόρτα τόν σταματούν οι στρατιώτες.

— Αλλάργα, του λένε, τί θέλεις εσύ εδώ :

— Ήρθα να καλέσω το Βασιλιά τραπέζι.

“Αίντε βρέ, φύγε από δω, που ήρθες και σὺ να φωνάξεις το Βασιλιά σὲ τραπέζι.

— Αφήστε με να περάσω και τόν θέλω το Βασιλιά.

— Μωρέ φύγε από δω με το καλό, μὴ σε πιάσουμε με κανένα ζόλο και τότε θά ιδεις βασιλικό τραπέζι.

“Ο Βασιλιάς όμως άκουσε όλη τή φασαρία και έτρεξε να ιδει τί γίνεται. Του είπαν λοιπόν ότι είναι ένας καλιοκουρελιός που θέλει να τόν καλέσει σὲ τραπέζι.

Λέει ο Βασιλιάς :

— Αφού θέλεις να με καλέσεις θά ρθῶ αύριο κι’ εγώ και όλη ή δωδεκάδα μου.

Παίρνει τήν άλλη μέρα τή δωδεκάδα του και πάει στο σπίτι του παιδιοῦ. Του λέει εκείνος :

— Κοιτάστε στο τραπέζι, να φάμε.

Κάθονται στο τραπέζι, οὔτε στρωμένο ήταν, οὔτε τίποτα.

Κοίταξε ο Βασιλιάς για να ιδει από που θα φανερωθεί κανένα φαί.

Βλέπει τή γριά και στρώνει στο τραπέζι το τουβαλίθι και λέει : «Στρώσου τουβαλιθάκι μου».

“Αμέσως γέμισε το τραπέζι ελόχρυσά οσρόβιτσια και κάτι φαγιά που δεν τα είχε δει ο Βασιλιάς ως τα τότε.

Κάθισαν, έφαγαν, ήπιαν και στο τέλος δίπλωσε ή γριά το τουβαλίθι και το έβαλε στο ντουλάπι.

Λέει ο Βασιλιάς στο Βεζύρη του :

— Να μου πάρεις το τουβαλίθι, είδεμη δεν θάχεις το κεφάλι σου.

Τόν πήγε το Βεζύρη ριπτιέ. Περιέμενε λοιπόν και πήγαν οι άλλοι στο περιδάλι να σεργιάνισουν και έμεινε αυτός μόνος του και πήρε από το ντουλάπι τής γριάς το τουβαλίθι κι’ έβαλε ένα άλλο στη θέση του.

“Υστερα πήγε στο περιδάλι και τους άντάμωσε και φύγανε.

Το άλλο μεσημέρι, σαν κάτσανε να φάνε, έστρωσε ή γριά το τουβαλίθι και ειπε :

— Στρώσου, τουβαλιθάκι μου.

Που να στρωθεί το τουβαλίθι ; “Όπως ήτανε, έμεινε.

Το λέει δυο τρεις φορές, αλλά τίποτα.

Μπήγει τις φωνές.

— Κακό που πάθαμε, γυιέ μου, μάς πήραν το τουβαλίθι. Δεν στάλεγα εγώ χτές, ή άμοιρη, να μην νταραβερίζεσαι με το Βασιλιά ; Να τώρα που τήν έπαθες.

Τι να πει ο γυιός. Δε μίλησε τσιμουδιά, γιατί δε μπορούσε να πάει στο Βασιλιά και να ζητήσει το τουβαλίθι του, γιατί ή θα τόν σκότωναν ή θα τόν σάπιζαν στο ζόλο.

Τι να κάνει όμως που ή κοιλιά του έπαιζε ταμπούρα ;

Του λέει ή μάνα του :

— Ανέβα, παιδί μου, σ’ εκείνη τή φασολιά να κόψεις κάνα φασόλι να φάμε.

Πάει ν’ ανεβει το παιδί στη φασολιά κι’ άκούει :

— Μὴ μ’ άγγίζεις !

Βάσταξε τήν καρδιά του κι’ άνέθηκε Ισα με τόν Άράπη.

— Βρέ, άθεόφοβε, του λέει εκείνος, πάλι μου ήρθες ; Τι έκανες το τουβαλίθι σου ;

— Τι να το κάνω, που κάλεσα χτές το Βασιλιά τραπέζι κι’ εκείνος για το ευχαριστώ μου πήρε και το τουβαλίθι.

— Αμ’ σαν ήθελες να κάνεις μεγαλύτεα, καλά να πάθεις. Άς είναι όμως, είναι ή τελευταία φορά που σε συγχωρώ. Πάρε αυτών τόν κόπανο και όταν λες «Βούρ κοπανάκι μου», θά ρίχνεται σ’ όποιον θέλεις και θά στον κάνει τ’ άλατιού. Και όταν του λες «Όυρ, κοπανάκι μου», θά παύει. Λοιπόν, κοίταξε να τόν μεταχειριστείς όπως πρέπει και να μην ξανάρθεις πιά εδώ, γιατί αν σε ξαναϊδώ μπροστά μου, δεν θά τήν γλυτώσεις.

Κατεβαίνει το παιδί απ’ τήν φασολιά και πάει σπίτι του.

— Ε, τί έφερες ; του λέει ή μάνα του.

— Έφερα έναν κόπανο που όταν του λες «Βούρ, κοπανάκι μου» αρχίζει να δέρνει όποιον θέλεις, κι’ όταν του λες «Όυρ, κοπανάκι μου» τότε παύει.

— Αυτό μόνον έφερες ; Δεν έφερες τίποτε για να φάμε ; Τότε φύγε

απ’ εδώ και να μὴ σε ξαναϊδώ μπροστά μου.

— Για στάσου, μάνα, πρώτα να τόν δοκιμάσουμε κι’ ύστερα με διώχνεις.

Πάει το παιδί μιὰ και δυο στον παπουτσιή.

— Μάστορη, του λέει, μου φαίνεται πως άρκετά κράτησες τήν κότα μου κι’ είναι καιρός να μου τήν δώσεις πίσω.

— Ποιά κότα, παιδί μου, του λέει ο μάστορης, τί να τήν κάνω εγώ τήν κότα σου ;

— Τήν κότα που γεννούσε χρυσά αυγά και στην έφερα να τής κάνεις καπούτσια κι’ εσύ μου τήν κράτησες και μου έδωσες μιάν άλλη.

— Βρέ παιδί μου, είσαι στα καλά σου ή να βάλω τις φωνές ; Μπορεί ποτέ να κάνει μιὰ κότα χρυσά αυγά και να μου τήν φέρεις να τής κάνω καπούτσια ;

— Έλα τώρα, άς τα αυτά και δώσε μου τήν κότα με το καλό, για να μην τήν πάρω με το άγριο.

— Βρέ για στάσου να φωνάξω τους ανθρώπους, γιατί αυτός είναι παλαδός και να τόν βάλουν μέσα.

— Α, τέτονος είσαι, λέει το παιδί. «Βούρ, λοιπόν, κοπανάκι μου, στοῦ παπουτσιή τήν πλάτη».

“Αρχισε που λες ο κόπανος ν’ ανεβοκατεβαίνει στην πλάτη του παπουτσιή και δεν του άφησε μεριά που να μην του τήν μαυρίσει.

“Αρχισε εκείνος να φωνάζει, να τρέχει.

— Σταμάτα, του έλεγε, και να σου δώσω χίλια φλουριά.

— Όχι, να μου δώσεις τήν κότα. — Να σου δώσω δυο χιλιάδες, τρεις χιλιάδες.

— Η τήν κότα ή ο κόπανος θά σε δέρνει Ισως αύριο το πρωί.

Τι να κάνει ο παπουτσιής. Πήγε και πήρε τήν κότα, με τόν κόπανο κωνηγώντας τον από πίσω και τήν έφερε του παιδιοῦ.

[Ακολουθεί]

KIMON ALKIANH

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ (ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

16. ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΗΣ

Σὲ μιὰ λακκούβα κόλλησε τ’ άμάξι του και τώρα να τόν βοηθήσει ο Ηρακλής προοιμένι ώρα τήν ώρα.

— Πιάσ’ τους τροχούς, κέντα τα ζά γιατί σ’ αυτά τα χάλια, του λέει ο Θεός, δεν σώζεσαι μόνο με παρακάλια ! ..

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΓΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Δεν είμαι πιά μικρούλα, άποκρίθηκε ή Λευκή, αφού έμαθα ένα σωρό πράγματα σ’ αυτό το ταξίδι. Θά κοιμηθῶ όμως γιατί σ’ αγαπῶ πολύ !

Τα παιδιά γελάσανε με τόν εϋθυμο τρόπο που μιλούσε το κοριτσάκι. Η Άννούλα αφού τήν έβαλε να προσευχηθεί, τήν ξάπλωσε κατόπι στην κρεμαστή κούνια που τής έφτιαξε για κρεβάτι και τή σκέπασε ως το λαιμό για να μην κρυώσει. “Επειτα πήρε σε μιὰ γωνιά τόν σύτροφό της και τόν ρώτησε σιγά :

— Τι έγινε άπάνω ;

— Δεν είδα τίποτα το εξαιρετικό, άποκρίθηκε το άγόρι. Κατέβηκα στο άμπάρι, έρεύνησα τις άποθήκες και το κατάστρωμα χωρίς κανένα άποτέλεσμα.

— Αλλά αυτός ο θόρυβος ;

— Δεν μπορώ να καταλάβω από που προερχόταν και ποιός τόν προκάλεσε. Αρχίζω να πιστεύω ότι όνειρευτήκαμε !

— Όχι, όχι, έκανε ζωηρά το κορίτσι. Είμαι βέβαιη πως κάποιος περπατούσε στο κατάστρωμα κι’ έρχόταν προς τα εδώ.

— Και γιατί δεν ήρθε λοιπόν ; ρώτησε χαμογελώντας το άγόρι.

— Γιατί ίσως να φοβήθηκε το φως του φαναριού σου. Ίσως να μην περίμενε να βρει ανθρώπους σ’ αυτό το ναυαγισμένο καράβι. “Ο Γκόρντον άρχισε ν’ άστειύεται :

— Λες να ζωντανεύουν τα φύκια Άννούλα ;

— Κι’ αυτό μπορεί να γίνει Ντίκ, ειπε το κορίτσι. Τα φύκια αυτά τήν ήμέρα φαίνονται ήσυχά, όμως τή νύχτα παίρνουν ψυχή και περπατάνε. Άκούς πως κάνουν μέλις φουσήξει λίγο ο άέρας ;

— Αύριο θά τα έχουμε ξεχάσει όλα αυτά και θά γελάμε με τους άποψινοῦς φόβους μας. Γι’ αυτό καλύτερα είναι να κοιμηθούμε άμέσως.

Το άμερικανόπουλο κρέμασε γρήγορα - γρήγορα δυο κούνιες στοῦς χαλκάδες του θαβανιού, σκεπαστήκανε με κάτι χοντρές κουβέρτες και αφού ευχηθήκανε καληνύχτα κλείσανε κουρασμένα τα μάτια τους.

Οι πρώτες ώρες του ύπνου τους πέρασαν δίχως κανένα έπεισόδιο. “Όμως κατά τις δυο τα μεσάνυχτα, το άγόρι ζύπνησε άπότομα. Άκουσε

πάλι τόν ίδιο εκείνο θόρυβο που τόσο πολύ τους είχε τρομάξει χτές το βράδυ. Στην αρχή νόμισε πως όνειρευόταν. Αλλά κατόπι όταν συνήρθε έντελώς άκουσε ξεκάθαρα τόν περίεργο εκείνο κρότο :

— Τόκ ! Τόκ ! Τόκ !

“Ετριψε τα νυσταγμένα του άκόμα μάτια και τέντωσε τ’ αυτί. Αυτή τή φορά ο θόρυβος έρχόταν απ’ το έξω μέρος του καραβιού κι’ αυτό τον καθυσόχασε λιγάκι. Δεν υπήρχε άμεσος κίνδυνος. Το σκάφος ήταν γερό κι’ ο σιδερένιος του σκελετός δεν μπορούσε εύκολα να τρυπήσει. Άνασκήώθηκε στην κουκέτα του και κρατώντας σχεδόν τήν άναπνοή του άκουε προσεκτικά.

— Τι πράγμα να είναι αυτό ; ά-

Φοβισμένη ή Λευκή έβαλε τις φωνές...

ναρωτήθηκε. Μήπως κανένα παράξενο θηρίο που ζούσε μιὰ περίεργη ζωή κάτω απ’ τα αλωνόδια αυτά φύκια τής έρημικής αυτής θάλασσας ;

“Αλήθεια τί μυστήρια μπορούσε να κρύβει αυτή ή νεκρή ζώνη του Άτλαντικού που κανένας έπιστήμονας μέχρι σήμερα δεν πήρε το θάρρος να τήν έξερευνήσει. Η Ιστορία μάς έχει περιγράψει τρομακτικά ναυάγια εκεί πάνω από εκατοντάδες χρόνια. Κι’ αυτός ο μοναδικός, ο θαυμαστός Ίούλιος Βέρν μονάχα με τή φαντασία του κατάφερε να περάσει μέσα απ’ αυτό το μυστηριώδη κυκεώνα τών φυκιών για να μάς δώσει άνατριχιαστικές εικόνες και άβάσταχτες συγκινησεις.

“Όλα αυτά τα περίεργα πράγμα-

τα τα σκεπτόταν ο Ντίκ Γκόρντον με τεντωμένο αυτί. “Ο κρότος είχε πάψει άπότομα καθώς ήρθε. Εδύχως οι μικρές του φίλες κοιμόντουσαν βαθειά. Τίποτα δεν τάραζε τόν διορφο ύπνο τους. Αλλά το άγόρι έξακολουθούσε να μένει στην ίδια θέση. Κρύος ιδρώτας τόν έλουζε. Δεν ήταν αυτό φόβος πιά, αλλά μιὰ δύναμη που τόν μαγνήτιζε περιέργα και δεν τόν άφηνε να ήσυχάσει.

Και να, το μυστήριο ξανάρχιζε πάλι απ’ τήν άλλη τώρα μεριά του καραβιού. Άγωνία πλημμύρισε το άγόρι, ένα ρίγος τόν έτάραξε και άρχισε να τρέμει. Το πράγμα αυτό που έβγαине μέσα από τήν κόλαση τής νύχτας, που ζούσε και ήθελε χωρίς άμφιβολία να μπει στο καράβι, έμοιαζε μ’ έναν άνθρωπο που άγωνιάζει και που χτυπάει επίμονα τήν πόρτα του σπιτιού σου για να σου προξενήσει ποιός ξέρει τί κακό.

— Θεέ μου ! Έκανε ο Ντίκ κλείνοντας σφιχτά τα μάτια.

“Ο κρότος έπαψε πάλι. Το άγόρι άνάπνευσε βαθειά. Κάτι βαρύ του έφυγε απ’ το στήθος. Καρφωμένος πάντα στη θέση του έμεινε ώρα πολλή περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή να ξαναρχίσει ο θόρυβος. Τέλος, κουρασμένο το άγόρι χώθηκε κάτω από τα σκεπάσματά του και προσπάθησε να ξανακοιμηθεί. Μάταια όμως. “Εφιάλτες τόν πλημμυρίζανε, εικόνες τρομακτικές περνούσανε μπροστά στα μάτια του, όράματα φανταστικά κατασταλάζανε στο μυαλό του. Τίναζε το κεφάλι του, γυρνούσε απ’ το άλλο πλευρό προσπαθώντας να διώξει όλα

αυτά που τόν παθάνανε, αλλά δεν το κατάφερνε. “Ο κόσμος τής θαλάσσιας βλάστησης είχε άνοίξει τα βασίλειά του και κρυμμένες σκιές ξεπρόβαλαν απ’ τους βυθούς. Περιέργα τέρατα τόν άγκαλιάζανε και θέλανε να τόν πνίξουν. Και ο ύπνος άνήσυχος, έφιαλτικός, γεμάτος πυρετό και άγωνία κατέβηκε επίτέλους στα θλεφαρά του...

Τήν άλλη μέρα το πρωί το νεαρό άμερικανόπουλο έξύπνησε πολύ άργά.

— Η Άννούλα και ή Λευκή είχαν σηκωθεί πρό μιās ώρας και είχαν έτοιμάσει το πρωινό ρόφημα. “Ο Ντίκ έκρυψε τούς νυκτερινούς φόβους του απ’ τις μικρές του φίλες και κάθισε στο τραπέζι ευδιάθετος σά να μὴ συνέβαινε τίποτα. Το κακό του φάνηκε καλοκαμωμένο και το γλυκό άλειμμένο πάνω στις

φέτες του ψωμιού του άνοιξε την δρεξη. Έφαγε με την καρδιά του και τρώγοντας άστειευόταν με τα παιδιά :

— Είστε δυο καλές νοικοκυρούλες, είπα, αλλά καθόλου οικονομίες. Αν τρώμε με τόση άφθονία κάθε μέρα, σίγουρα πολύ γρήγορα θα μείνουμε δίχως τρόφιμα.

— Έχουμε για έξη μήνες το λιγώτερο, άποκρίθηκε ήσυχα το κορίτσι.

Άλλοίμονο αν μείνουμε τόσο καιρό εδώ πέρα. Θα πεθάνουμε από την πλήξη της μοναξιάς!

— Έγώ δε θέλω να πεθάνω, λείπε ή Λευκή σηκώνοντας τα φλυτζάνια από το τραπέζι, θέλω να ζήσω για να δω τη μανούλα μου!

— Μπράβο! Έκανα ο Ντίκ. Όταν έχουμε ύπομονη και πίστη στο θεό όλα θα πάνε καλά. Προπαντός όμως δεν πρέπει να πελπιζόμαστε!

Η Μήτση, ή μαύρη γάτα του καραβιού, ήρθε και τρίφτηκε στα πόδια του μικρού κοριτσιού. Η Λευκή ζήτησε την άδεια από το άγόρι αν μπορεί να της δώσει μια μπουκιά ψωμί.

— Και βέβαια μπορείς, είπα με χαμόγελο το άγόρι. Και ή Μήτση και τα γουρουνάκια και οι κόττες πρέπει να ζήσουν. Κι' αυτά τα φτωχά ζώα βρίσκονται στην ίδια μοίρα με μας. Είναι ναυαγοί κι' αν μπορούν, να σκεφτούν σίγουρα θα λαχταρούν κι' αυτά να φτάσουν μια μέρα σ' ένα λιμάνι.

— Δεν ξέρω για τις κόττες και τα γουρουνάκια, άπάντησε ή Λευκή, όμως ή Μήτση σκέφτεται πολύ καλά. Χτες το βράδυ μπήκε στην κουζίνα νιαουρίζοντας σά να ζητούσε να βρει τον Ρόμπι τον τού μάγειρα.

— Πού τον ξέρεις τον Ρόμπι τον ; ρώτησε ξαφνιασμένο το άγόρι. Αυτό δεν πήγαινε ποτέ του απ' την κουζίνα, ούτε ήθελε φιλιές με κανένα.

— Ού, κατέβηκα πολλές φορές έγω κοντά του. Σ' έλο το ταξίδι μου έδινε κατάτες ψημένας στη χόβολη. Έπειτα, όταν δεν είχε δουλειά, μ' έπαιρνε στα γόνατά του και μου έλεγε ένα σωρό ώρατα παραμύθια. Μπορεί να μην ήθελε φιλιές με κανένα, όμως έμένα μάγαποσε γιατί έμοιαζα λέει στην έγγονούλα του.

Άφου άποτάγανε, ο Ντίκ ανέβηκε στο κατάστρωμα. Επιθεώρησε πάλι ένα γύρο και άφου βεβαιώθηκε πως ο μυστηριώδης έχθρος δεν άφησε κανένα σημάδι, πήγε και στάθηκε στα κιγκλιδώματα του καραβιού κι' από κει άρχισε να ξεετάζει με το μάτι του την άπέραντη έρημο των φυκιών. Παράξενη γαλήνη άπλώνονταν παντού.

Έβαλε το χέρι του αντίλιο και κοίταξε μακριά, πέρα απ' τα φύκια εκεί φαίνονταν ξεκάθαρος ο ώκεανός σά μια χρυσή και τεράστια λουρίδα. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά από τη συγκίνηση. Αν πενούσε κανένα καράδι μακριά ήταν δυνατό να τους αντίληφθει ; Μονάχα με μια μεγάλη φωτιά που θα άναβε πάνω στις μίνες του καταστρώματος θα κατάφερνε ίσως να τους δώσει να καταλάβουν την παρουσία του «Πράνοιγκ», Κατά βάθος ο Ντίκ δεν πίστευε στη σωτηρία τους με αυτόν τον τρόπο. Μόνο αν αυτή ή μοτιέλλια με το σημείωμα έπεφτε στα χέρια κανενός περαστικού καραβιού, ίσως να κατέρθωναν να βρισκανε τα χαμένα ίχνη τους.

Έπειτα από τούτες τις σκέψεις κατέβηκε στην άποθήκη, πήρε άφθονο κριθάρι και πίτουρα κι' έδωσε στα ζώα να φάνε. Πολλή ώρα κάθισε κοντά τους και τα καμάρωνε. Όταν τελειώσανε να τρώνε κατέβηκε την πισινή σκάλα του καταστρώματος. Ανακάλυψε τότε πως ή πισινή αυτή μεριά του καραβιού ένώνονταν με τις καμπίνες της πρώτης με μια σιδερένια πορτούλα που έκλεινε γερά και με άπόλυτη ασφάλεια. Μια χοντρή βέργα από μαντέμι την έκοβε στη μέση. Ο Ντίκ την άνοιξε με κάποια δυσκολία και μπήκε στην καμπίνα των κοριτσιών. Η Άννούλα μόλις είχε τελειώσει το σιγύρισμα και καθόταν μπροστά στο τραπέζι και έγραφε, ένω ή Λευκή στρωμένη πάνω στο ζεστό χαλί έπαιζε με τη Μήτση. Μόλις είδανε το άγόρι να μπαίνει έτσι άξαφνα μέσα πεταχτήκανε πάνω.

— Από που ήρθες ; ρώτησε ή Άννούλα ξαφνιασμένη.

— Από κει, έκανε ο Ντίκ δείχνοντας τη σιδερένια πορτούλα.

Και τους διηγήθηκε την ανακάλυψή του. Η Λευκή πηδώντας από τη χαρά της ήθελε να πάει απ' αυτή την πορτούλα να δει τη θάλασσα των φυκιών κι' από την άλλη μεριά.

— Μπορείς να πάς, της είπα το άγόρι, με την ύπόσχεση όμως ότι δε θα βγεις στο κατάστρωμα και θα μείνεις το πολύ πέντε λεπτά στη σιδερένια σκάλα. Από κει φαίνονται όλα, πέρα-πέρα.

Το παιδί έδωσε την ύπόσχεσή του κι' ανέβηκε πάνω. Όταν έμειναν μόνοι ή Άννούλα του έδειξε το τετράδιο που έγραφε.

— Είρεις τί έκανα τόση ώρα που έλειπες, Ντίκ ; του είπα.

— Έγραφες . . . Τι άλλο μπορώ

να σου πω άφου μου δείχνεις το τετράδιο ;

— Ναί, αλλά μάντεψε να βρεις τι έγραφα.

— Δεν πιστεύω βέβαια να είναι γράμμα. Γιατί εδώ που είμαστε δεν υπάρχει ούτε ένα πουλί για να μάς κάνει τον ταχυδρόμο. Έκτος αν γράφεις το ήμερολόγιο της ζωής σου!

— Κι' όμως γράφω γράμμα, έκανε ή Άννούλα κοιτάζοντας στα μάτια το άγόρι.

Έκείνο σήκωσε τους ώμους του. — Αν αυτό σ' ευχαριστεί γράφε όσα θέλεις. Όσο για να φύγει αυτό είναι άλλη δουλειά.

— Έτσι νομίζεις Ντίκ ; ρώτησε ειρωνικά το κορίτσι.

Ο νεαρός Γκρόντον γύρισε και την κοίταξε μ' άπορία. Στην αρχή νόμιζε ότι ή μικρή του φίλη άστειευόταν, από τον τόνο όμως της φωνής της κατάλαβε πως μιλούσε σοβαρά. Φοβήθηκε τότε μήπως οι χθεσινές συγκινήσεις της είχαν ταραξει το λογικό, της έπιασε τα χέρια με θέρμη. Έκείνη του χαμογέλασε τρυφερά και του είπα :

— Νομίζεις ότι τρελλάθηκα φίλε μου, έτσι δεν είναι ;

— Ό, Άννούλα . . . — Λοιπόν, συνέχισε το κορίτσι ήσυχο, όχι μόνο θα στείλω γράμμα αλλά έλέκληρα αυτό το τετράδιο.

— Αυτό το τετράδιο ; ρώτησε ο Ντίκ με ζωγραφισμένη την άγωνία στο πρόσωπό του.

(Άκολουθεί) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΜΗΤΕΡΑ!

Τραβιέται ή νύχτα από τη γη κι' ο ύπνος απ' τα μάτια. — Απ' τις κορτινές τις κλειστές γλυκά γέλασε ή μέρα Κ' ή κάμαρα σιγά-σιγά φέγγει : Της ζωής τα πλάτια Άνθοσπαρμένα στα παιδάκια άνοίγουνται : — Μητέρα!

Το μεσημέρι το ξανθό, το ήλιόχαρο σά φτάνει και το τραπέζι σερβιέται και μπαίνει κ' ή φρονιτέρα, Για να καθήσουν γύρω του, στον τόπο αυτόν που πιάνει Μέσα στο σπίτι, κ' οι ψυχές να σμιλουνε : — Μητέρα!

Κι' όταν νυχτώσει κι' άναφτούν τα φώτα, κι' άνοιχτούνε κρεββατάκια που ήλιο λές, μοσκοβολούν κι' άγέρα Τα σενιτιάκια τους, και πάν τώρα να κοιμηθούνε Τα νυσταγμένα πιά παιδιά γλυκά-γλυκά : — Μητέρα!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΗΣ

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ (ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ)

ΠΡΟΛΟΓΙΑ ΚΥΡΑ ΣΤΡΑΤΑΙΝΑ. Η μάνα, 45 χρονών. ΠΕΤΡΗΣ. Τ' άγόρι, 13 χρονών. ΘΥΜΙΩ. Το κορίτσι, 12 χρονών. Ο ΛΟΧΑΓΟΣ. 30 χρονών. Ο ΕΒΝΟΣ. 40 χρονών. Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. 23 χρονών. Χωριάτικες, χωριάτες, γέροι, παιδιά.

[Η σκηνή σ' ένα μικρό χωριό της βορείου Ηπειρού, κάπου στο μέτωπο, καμιά είκοσιπενταριά μέρες μετά την κήρυξη του Έλληνοϊταλικού πολέμου.]

Το έσωτερικό ενός μικρού, φτωχικού σπιτιού. Είναι μια χωριάτικη κάμαρα με τζάκι, χαμηλό κρεβάτι, γιούκο, άραποσίτια και σάχα, κρεμασμένα στο ταβάνι. Στο πάτωμα χράμια. Σε μια γωνιά μια μεγάλη εικόνα της Παναγίας, με κρεμαστό καντήλι. Σε μια άκρη τραπέζι, μερικές καρέκλες. Στον τοίχο ένα καλιό ρολόι. Έχει δυο πόρτες, μια προς το δρόμο, άλλη προς το έσωτερικό του σπιτιού. Παράθυρο. Είναι νύχτα, 10 ή ώρα. Μια λάμπα λαδιού καίει άπάνω στο τραπέζι. Μόλις έχουν τελειώσει το φαί. Είναι σκόρπια τσόφλια από αβγά, καρδιά κτλ.

ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ Α' Ο λοχαγός, το άγόρι, το κορίτσι. Ο λοχαγός. Και λοιπόν ; Τ' άγόρι. Τότες ο πατέρας του έδωσε όλο του το βιός . . . Το κορίτσι. Σι' αληθινά δλάκερο, 200 τάλαρα, μαζωμένα πως και πως ; Τ' άγόρι. Αυτό μονάχα. Αυτό μονάχα. Για μόλις τα πήρανε, μαζέψανε σωρούς τα φρούγανα για να μάς κάθουν το καλύβι μας. Η μάνα μου έπεσε στα πόδια τους. Μη... χριστιανοί δεν είστε και σεις. Μη... και πως θα μνησκουμε στους πέντε δρόμους μες στη χειμωνιά. . . Το κορίτσι. Κι' αυτοί άφου κουνδονίσανε τα τάλαρα στα βρώμικα τα χέρια τους, κάνανε και τους κουβαργτάδες. . . δεν μάς το κάψανε το σπιτικό μας, οι κοκορόφιτεροι. . . μα κάναν το πολύ χειρότερο. . . Το άγόρι (με μια φωνή). Πήρανε τον πατέρα μου δημορο. (Σφιγγει τη μικρή γροθιά του). . . "Αχ, να μεπερνες μαζί σου λοχαγέ. . . Νάριχνα στο σωρό. . . να τους θέριζα. . ."

Λοχαγός. Είσαι μικρός ακόμα (χαμογέλει). Τ' άγόρι. Ναί, μα είμαι δυνατός. . . Λοχαγός. Το λέει ή καρδούλα σου σά να λέμε. . . Τ' άγόρι. Έπρεπε να τους βλέπατε. . . Πώς σέφναν τον πατέρα

μου. . . Πώς τον τραβούσανε με τις κλωτσιές. . . σάν τα θονια. . . "Οχι ταχτικός στρατός μιάς κοτζάμ αυτοκρατορίας, μα σάν μπουλούκια μαζωμένα απ' τα βουνά. Το κορίτσι. Του κάκου τα κλάματα τα δικά μας, τις Μάνας μας, τον δέσανε πιστάγκωνα και τον πήραν στα βουνά. . . Στους άοπλους και στους γέρους κάνουν μονάχα τους παληκαράδες. . . Τα τσακάλια. . . Τ' άγόρι. Έλα λοχαγέ πάρε με μαζί σου. . . Στη γραμμή. . . Να νιώθω να σκάνε οι δβίδες, οι δλμοι και έγω να μη σκιαζομαι. . . Να ρίχνω κι' έγω σ' αυτούς τους άτιμους, που δε φτάνει που μάς είχανε δούλους τόσα χρόνια, μόνο θέλανε και τ' αδέρφια μας να σκλαβώσουνε. . .

Λοχαγός. Πετρού. . . Βλέπω στα μάτια σου μια φλόγα. Τ' άγόρι. Ο πατέρας μου την άναψε. . . Και δε θα σβύσει ποτές. Είμαστε Έλληνόπουλα ως το κόκαλο. . . Λοχαγός (άπο μέσα του). "Αν το τολμούσα. . . (Του ξεφεύγει δυνατά). Μα όχι. . . όχι. . . Θάτανε τρέλλα. . . Το κορίτσι. Τί θάταν τρέλλα. . . Παραμιλάτε, λοχαγέ. . . Λοχαγός. Έγώ . . . όχι. . . Τι ήρεμη νυχτιά. . . Αυτή ή ήσυχη γωνιά. Το τζάκι, τα χράμια, τ' άραποσίτια. . . Το κρεβάτι. . . Τι πειρασμός ; Κι' όμως πρέπει να πηγαίνω. . .

Τ' άγόρι. Να φύγετε από τώρα . . . δε θα μείνετε εδώ τη νύχτα ; Η μάνα έτοιμάσε για σένα το κρεβάτι λοχαγέ. . . Πριν φύγει. . . Λοχαγός. Αλήθεια δε μούπες. . . που πάει . . . Το κορίτσι. . . Να μαζώξει τις γυναικες. . . Ν' άνοιξουν με τις άξινες δρόμους, για να περάσετε σεις. . . Ο Έλληνικός Στρατός. . . Να εξακολουθήσετε την αυγή την πορεία. . . Τ' άγόρι (με καμάρι). Την πορεία προς τα μπρος. . . Λοχαγός (με μια ψυχρόρητη κραυγή). Πετρού !. . . Τ' άγόρι (σάν κάτι να κατάλαβε, σηκώνεται σε προσοχή). Λοχαγέ μου . . .

(Μικρή παύση) Τ' άγόρι. Είπατε πως είδατε στα μάτια μου μια φλόγα. . . Μήπως δεν την βλέπετε πιά ; . . Λοχαγός. Παιδί. . . Τ' άγόρι. Παιδί . . . Είμαι 13 χρονών. . . Γερός, ψηλός. . . Είμαι — δεν το κρύβω — ο πρώτος μαθητής στο σχολειό. . . Στο χωριό μας σχολειό όπως στα παλιά τα χρόνια. . .

Τ' άγόρι. Είπατε πως είδατε στα μάτια μου μια φλόγα. . . Μήπως δεν την βλέπετε πιά ; . . Λοχαγός. Παιδί. . . Τ' άγόρι. Παιδί . . . Είμαι 13 χρονών. . . Γερός, ψηλός. . . Είμαι — δεν το κρύβω — ο πρώτος μαθητής στο σχολειό. . . Στο χωριό μας σχολειό όπως στα παλιά τα χρόνια. . .

μου. . . Πώς τον τραβούσανε με τις κλωτσιές. . . σάν τα θονια. . . "Οχι ταχτικός στρατός μιάς κοτζάμ αυτοκρατορίας, μα σάν μπουλούκια μαζωμένα απ' τα βουνά. Το κορίτσι. Του κάκου τα κλάματα τα δικά μας, τις Μάνας μας, τον δέσανε πιστάγκωνα και τον πήραν στα βουνά. . . Στους άοπλους και στους γέρους κάνουν μονάχα τους παληκαράδες. . . Τα τσακάλια. . . Τ' άγόρι. Έλα λοχαγέ πάρε με μαζί σου. . . Στη γραμμή. . . Να νιώθω να σκάνε οι δβίδες, οι δλμοι και έγω να μη σκιαζομαι. . . Να ρίχνω κι' έγω σ' αυτούς τους άτιμους, που δε φτάνει που μάς είχανε δούλους τόσα χρόνια, μόνο θέλανε και τ' αδέρφια μας να σκλαβώσουνε. . .

Λοχαγός. Πετρού. . . Βλέπω στα μάτια σου μια φλόγα. Τ' άγόρι. Ο πατέρας μου την άναψε. . . Και δε θα σβύσει ποτές. Είμαστε Έλληνόπουλα ως το κόκαλο. . . Λοχαγός (άπο μέσα του). "Αν το τολμούσα. . . (Του ξεφεύγει δυνατά). Μα όχι. . . όχι. . . Θάτανε τρέλλα. . . Το κορίτσι. Τί θάταν τρέλλα. . . Παραμιλάτε, λοχαγέ. . . Λοχαγός. Έγώ . . . όχι. . . Τι ήρεμη νυχτιά. . . Αυτή ή ήσυχη γωνιά. Το τζάκι, τα χράμια, τ' άραποσίτια. . . Το κρεβάτι. . . Τι πειρασμός ; Κι' όμως πρέπει να πηγαίνω. . .

Τ' άγόρι. Να φύγετε από τώρα . . . δε θα μείνετε εδώ τη νύχτα ; Η μάνα έτοιμάσε για σένα το κρεβάτι λοχαγέ. . . Πριν φύγει. . . Λοχαγός. Αλήθεια δε μούπες. . . που πάει . . . Το κορίτσι. . . Να μαζώξει τις γυναικες. . . Ν' άνοιξουν με τις άξινες δρόμους, για να περάσετε σεις. . . Ο Έλληνικός Στρατός. . . Να εξακολουθήσετε την αυγή την πορεία. . . Τ' άγόρι (με καμάρι). Την πορεία προς τα μπρος. . . Λοχαγός (με μια ψυχρόρητη κραυγή). Πετρού !. . . Τ' άγόρι (σάν κάτι να κατάλαβε, σηκώνεται σε προσοχή). Λοχαγέ μου . . .

(Μικρή παύση) Τ' άγόρι. Είπατε πως είδατε στα μάτια μου μια φλόγα. . . Μήπως δεν την βλέπετε πιά ; . . Λοχαγός. Παιδί. . . Τ' άγόρι. Παιδί . . . Είμαι 13 χρονών. . . Γερός, ψηλός. . . Είμαι — δεν το κρύβω — ο πρώτος μαθητής στο σχολειό. . . Στο χωριό μας σχολειό όπως στα παλιά τα χρόνια. . .

Τ' άγόρι. Είπατε πως είδατε στα μάτια μου μια φλόγα. . . Μήπως δεν την βλέπετε πιά ; . . Λοχαγός. Παιδί. . . Τ' άγόρι. Παιδί . . . Είμαι 13 χρονών. . . Γερός, ψηλός. . . Είμαι — δεν το κρύβω — ο πρώτος μαθητής στο σχολειό. . . Στο χωριό μας σχολειό όπως στα παλιά τα χρόνια. . .

Τ' άγόρι. Είπατε πως είδατε στα μάτια μου μια φλόγα. . . Μήπως δεν την βλέπετε πιά ; . . Λοχαγός. Παιδί. . . Τ' άγόρι. Παιδί . . . Είμαι 13 χρονών. . . Γερός, ψηλός. . . Είμαι — δεν το κρύβω — ο πρώτος μαθητής στο σχολειό. . . Στο χωριό μας σχολειό όπως στα παλιά τα χρόνια. . .

Τ' άγόρι. Είπατε πως είδατε στα μάτια μου μια φλόγα. . . Μήπως δεν την βλέπετε πιά ; . . Λοχαγός. Παιδί. . . Τ' άγόρι. Παιδί . . . Είμαι 13 χρονών. . . Γερός, ψηλός. . . Είμαι — δεν το κρύβω — ο πρώτος μαθητής στο σχολειό. . . Στο χωριό μας σχολειό όπως στα παλιά τα χρόνια. . .

Τ' άγόρι. Είπατε πως είδατε στα μάτια μου μια φλόγα. . . Μήπως δεν την βλέπετε πιά ; . . Λοχαγός. Παιδί. . . Τ' άγόρι. Παιδί . . . Είμαι 13 χρονών. . . Γερός, ψηλός. . . Είμαι — δεν το κρύβω — ο πρώτος μαθητής στο σχολειό. . . Στο χωριό μας σχολειό όπως στα παλιά τα χρόνια. . .

Τ' άγόρι. Είπατε πως είδατε στα μάτια μου μια φλόγα. . . Μήπως δεν την βλέπετε πιά ; . . Λοχαγός. Παιδί. . . Τ' άγόρι. Παιδί . . . Είμαι 13 χρονών. . . Γερός, ψηλός. . . Είμαι — δεν το κρύβω — ο πρώτος μαθητής στο σχολειό. . . Στο χωριό μας σχολειό όπως στα παλιά τα χρόνια. . .

Τ' άγόρι. Είπατε πως είδατε στα μάτια μου μια φλόγα. . . Μήπως δεν την βλέπετε πιά ; . . Λοχαγός. Παιδί. . . Τ' άγόρι. Παιδί . . . Είμαι 13 χρονών. . . Γερός, ψηλός. . . Είμαι — δεν το κρύβω — ο πρώτος μαθητής στο σχολειό. . . Στο χωριό μας σχολειό όπως στα παλιά τα χρόνια. . .

Ο πατέρας μου είτανε ο δάσκαλος. Λοχαγέ μιλήστε. . . πείτε τί θέλετε από μένα. . . Τη ζωή μου τη δίνω. Έχω και πιστόλι. . . (Ο λοχαγός χαμογέλει). Το πήρα άπόνα σκοτωμένο Ιταλιάνο. . . σάν φύγανε από το χωριό μας, διωγμένοι από σάς. . . Λοιπόν ;

Λοχαγός. Λοιπόν ; . . (άκούγεται από μακριά κανονίδι. Ο λοχαγός προσέχει. . . σηκώνεται όρθός.) Κιόλας ; . . Τα δικά μας. . . Τ' άηδόνια ! Πρέπει να βιάστώ. . . Πετρού !. . . Τ' άγόρι. Διατάξτε !

Λοχαγός (με μια ξαφνική άπόφαση, βάζει τα χέρια του στους ώμους του Πετρού). Είσαι γενναίο παιδί, Πετρού. . . Τ' άγόρι. Πήρανε τον Πατέρα μου δημορο. . . Λοχαγός. Θα τους τον ξαναπαρουμε. Άκουσε το κανόνι. . . Άρχισε να βροντά. . . Πρέπει να τρέξω άμέσως να μαζέψω τους άντρες μου. . . Να ένωθώ με τους άλλους. Μένει μια διαταγή. . . Μια επείγουσα διαταγή. . . Πρέπει να διαβιβαστεί άποψε στον άρχηγό της δημοκρατίας της έμπροσθοφυλακής. Που θα την πάει άμέσως στο Διοικητή. (Σταματάει, ρίχνει μια ματιά στη μικρή).

Το κορίτσι. Κύριε άξιωματικέ. . . Φοβάστε ; Φοβάστε έμένα ; Πέρασε Ιταλιάνικο ποδάρι από δω. . . Κι' είμαι κι' έγω παιδί του πατέρα μου. Λοχαγός. Σε πιστεύω. . . Μα στάσου. . . Ναί, είσαι γνωστικό κορίτσι. Το βλέπω μα πρόσχε. . . Έλα. (Την πάει στην εικόνα της Παναγιάς). Βάλε το χέρι σου στην Παναγιά. . . Ορκίσου. . . "Οτι. . . κι' αν συμβεί. . . "Οποιοσ κι' αν έρθει. . . "Ας σου πούνε ότι και νάσαι. . . Δε θα πεις σε κανένα. . . άκουε ; σε κανένα. . . που πάει ο αδερφός σου. . . Ορκίσου. . .

Το κορίτσι. Κι' αν μου πούν ; Λοχαγός. ΟΡΚΙΣΟΥ. Το κορίτσι (βάζει το χέρι στην Εικόνα). Ορκίζομαι. Τ' άγόρι (πέφτει πάνω στο λοχαγό, του φιλεί τα χέρια). Σ' ευχαριστώ. . . πόσο σ' ευχαριστώ. . . Δε φανταζόμουννα ποτές, μα ποτές, πως τόσο γρήγορα, θα έκδικιόμουννα τον πατέρα μου. . . Πέστε μου τί πρέπει να κάνω . . .

Λοχαγός (τον τραβάει στο παράθυρο, τ' άνοίγει). Βλέπεις εκείνο το λόφο ; εκεί στο δεξιόν σου χέρι . . . Τ' άγόρι. Ναί, τον ξέρω. Είναι ο Λόφος της Γριάς. . . έτσι τον λέμε. Γιατί μοιάζει με γριούλα. . . (Άκολουθεί) ΛΙΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

Το κορίτσι. Κύριε άξιωματικέ. . . Φοβάστε ; Φοβάστε έμένα ; Πέρασε Ιταλιάνικο ποδάρι από δω. . . Κι' είμαι κι' έγω παιδί του πατέρα μου. Λοχαγός. Σε πιστεύω. . . Μα στάσου. . . Ναί, είσαι γνωστικό κορίτσι. Το βλέπω μα πρόσχε. . . Έλα. (Την πάει στην εικόνα της Παναγιάς). Βάλε το χέρι σου στην Παναγιά. . . Ορκίσου. . . "Οτι. . . κι' αν συμβεί. . . "Οποιοσ κι' αν έρθει. . . "Ας σου πούνε ότι και νάσαι. . . Δε θα πεις σε κανένα. . . άκουε ; σε κανένα. . . που πάει ο αδερφός σου. . . Ορκίσου. . .

Το κορίτσι. Κι' αν μου πούν ; Λοχαγός. ΟΡΚΙΣΟΥ. Το κορίτσι (βάζει το χέρι στην Εικόνα). Ορκίζομαι. Τ' άγόρι (πέφτει πάνω στο λοχαγό, του φιλεί τα χέρια). Σ' ευχαριστώ. . . πόσο σ' ευχαριστώ. . . Δε φανταζόμουννα ποτές, μα ποτές, πως τόσο γρήγορα, θα έκδικιόμουννα τον πατέρα μου. . . Πέστε μου τί πρέπει να κάνω . . .

Λοχαγός (τον τραβάει στο παράθυρο, τ' άνοίγει). Βλέπεις εκείνο το λόφο ; εκεί στο δεξιόν σου χέρι . . . Τ' άγόρι. Ναί, τον ξέρω. Είναι ο Λόφος της Γριάς. . . έτσι τον λέμε. Γιατί μοιάζει με γριούλα. . . (Άκολουθεί) ΛΙΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κοιτάξτε, ο άνθρωπος που έφερε τα νέα, είναι καλύτερα τώρα. Πάμε κοντά του νακούσουμε τι θα πει.

Πραγματικά εκείνος, είχε ανασκηωθεί, και άρχισε να λέει :

— Είχα πάει με τη σχεδία μου να πιάνω "Ιμπισες". Είχα προχωρήσει από την δχθη στάναιχτα ως καμμιά ώρα, έριξα τα δίχτυα μου και περίμενα. Τότε άκουσα θόρυβο από πολλά φτερά, και σηκώνοντας τα μάτια στον ουρανό τον είδα γεμάτο πουλιά φοβισμένα που πετούσανε ψηλά. Ήτανε έρωδιοί.

Αμέσως σκέφθηκα πως ένα ζώο μπορεί να φοβιστεί έναν έρωδιο άμα αυτός είναι μόνος, μα ποιά ζώο μπορούσε να τα βάλει με δλόκληρο κοπάδι έρωδιοί;

Κι' ελο φοβόντουσαν να κατεβούνε στα χαμηλά.

Τότε είπα στον εαυτό μου. Αυτό που τα τρόμαζε είναι άνθρωπος. Κι' εχι ένας άνθρωπος. Μα πολλοί, και μάλιστα ξένοι στον τόπο μας. Γιατί άλλοιως θα ξέρανε τον τρόπο πως να μην τρομάζουνε τα ζώα και τα πουλιά. Και κατάλαβα πως δεν είναι από τη φυλή μας. Αφίνοντας λοιπόν τη σχεδία μου, σκαρφάλωσα στην δχθη και σε λίγο βρέθηκα μπροστά σ' αυτούς τους ξένους. Είναι πολλοί σαν την άμμο και οι λόγχοι τους λάμπουνε σαν τον ήλιο. Είναι φοβεροί, κι' έρχονται κατά πάνω μας. Γι' αυτό έτρεξα γρήγορα νάρθω να σάς τα πω.

— Είναι δικοί σας είπε ο αρχηγός γυρίζοντας ξαφνικά και κοιτάζοντας με άγριο ύφος τα παιδιά. Και σεις είσατε οι κατάσκοποι τους, και γι' αυτό ήρθατε πριν απ' αυτούς!

— "Οχι! Δεν είναι έτσι όπως τα λέτε, είπε ο Κύριλλος πειραγμένος. Δεν είμαστε κατάσκοποι τους. Θα ήθετε πως αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι σαν και μας. Πές μας, εσύ που τους είδες, είναι σαν και μας; πρόσθεσε ο Κύριλλος στρέφοντας προς τον άνθρωπο πουφερε την είδηση.

*Ibis = ένα άσπρο πουλί που οι Αιγύπτιοι τώχαν θεοποιήσαι και πίστευαν πως καταστρέφει τα έρπετά του Νείλου.

— "Οχι, απάντησε άμέσως εκείνος. Οι άνθρωποι που είδα είναι μαλαχοινοί, και τα μαλλιά τους μαύρα σαν τη νύχτα. Όμως τα παιδιά αυτά, μπορεί να είναι οι Θεοί τους, που ήρθαν πριν, για να ετοιμάσουνε το δρόμο γι' αυτούς.

— Ένα ψιθύρισμα σαν άνεμου πνοή πέρασε από στόμα σε στόμα.

Τα παιδιά κοιτάζονταν μεταξύ τους άνησχα.

— "Οχι! εχι! ξανάπε με δύναμη ο Κύριλλος είμαστε με το μέρος σας. Θα σας βοηθήσουμε να φυλάξετε τα ιερά σας.

Ο αρχηγός ξαφνιάστηκε ακούγοντας τον Κύριλλο να μιλάει για τον ιερό θησαυρό. Πως μπορούσε να ξέρει;

Στάθηκε μια στιγμή σκεπτικός, κοίταξε τα παιδιά δύσπιστα, και ύστερα είπε :

— Καλά. Τώρα ες προσφέρουμε δώρα, για ναχουμε δύναμη για τη μάχη.

— "Ολοι παραμερίσανε. Έννεά άνδρες που φορούσανε δέρματα από αντιλόπη και μοιάζανε σαν αρχηγοί, μαζεύτηκαν στο άνοιγμα του εσωτερικού φράχτη.

Τώρα ένας ένας από την ανθρωπομάζα πλησίαζε τους έννεά εκείνους ανθρώπους και τους έδινε διάφορα δώρα. Κρέας ίπποπότχμου, φτερά στρουθοκαμήλου, φρούτα, κοκκινόχωμα, φάρια από τον ποταμό, και λουλούδια του βουνού. Οι έννεά παίρνανε τα δώρα και χανόν-

Μπήκε τρέχοντας από το άνοιγμα του φράχτη (Σελ. 143 στ. γ') Πίεσε με δύναμη τη

τουςαν για λίγο, με γεμάτα χέρια, πίσω από το φράχτη για να ξαναγυρίσουν σε λίγο με άδεια χέρια.

— "Ολα αυτά τα προσφέρουμε στο Μαγικό Φυλαχτό, είπε η Άνθθα, ες προσφέρουμε και μες κάτι.

Ψάχνανε τις τσέπες τους. Τα μόνα που βρήκανε ήτανε μια κόκκινη κορδέλλα, ένα κομμάτι γομολάστιχα, και τα υπολείμματα από ένα ρολόι που τώχανε χαρίσει στον Κύριλλο τα Χριστούγεννα.

Τα περισσότερα παιδιά χαλάνε τα ρολόγια τους μόλις τους τα χαρίσουν.

Δώσανε τα δώρα τους κι' η Άνθθα πρόσθεσε σ' αυτά και τα κόκκινα τριαντάφυλλα.

Ο άνθρωπος που δέχτηκε τα δώρα, τα κοίταξε με φόβο, και πρό πάντων τα τριαντάφυλλα και τα κομμάτια από το ρολόι.

— Σήμερα ελο θαύματα γίνονται, είπε. Δε μπορώ να καταλάβω. Το κορίτσι μας είπε πως είσατε φίλοι μας. Μα πως γίνεται ναρθούνε μαζί σας και οι εχθροί μας;

Τα παιδιά άνατριχιάσανε. — Είσατε και η εχι με το μέρος μας; ρώτησε ο αρχηγός.

— Ναί! Σας το είπα και πριν και το ξαναλέω, είπε ο Ρόμπερτ. Άκούστε. Αν θέλετε θα σας δώσω την απόδειξη. Το βλέπετε αυτό εδω; Έβγαλε από την τσέπη του το πιστολάκι.

— Θα του μιλήσω, ξανάπε ο Ρόμπερτ, κι' αν μου δώσει απάντηση, θα καταλάβετε πως εγώ και οι φίλοι μου ήρθαμε εδω για να σώσουμε τον ιερό σας θησαυρό που κινδυνεύει. Είδατε καλά πως και μες προσφέραμε δώρα.

— "Ο Θεός αυτός που κρατάς στο χέρι σου, θα μιλήσει και θα τον ακούσεις μονάχα εσύ, η ελοι μας; ρώτησε ο αρχηγός με δυσπιστία.

— Θα τον ακούσετε, και σεις και θα παραξενευτείτε είπε ο Ρόμπερτ ξαναπαίροντας θάρρος. Τώρα προσοχή!

Κάρφωσε τα μάτια του στο πιστολάκι και φώναξε :

— "Αν ήρθαμε για να φυλάξουμε τον ιερό θησαυρό τους, που βρίσκεται εκεί μέσα—κι' έδειξε την ξεχωριστή καλύβα—τότε μιλήσε με τη δυνατή φωνή σου, κι' ελοι θα πιστέψουνε και θα υπακούσουν.

Πίεσε με δύναμη τη

σκανδάλη. Το καφούλι άναψε. Ένας δυνατός κρότος ακούστηκε. Το πιστολάκι ήτανε από τα ακριβά, και τα καφούλια του από τα καλύτερα.

— "Αντρες, γυναίκες και παιδιά είχανε πέσει μπρούμυτα στην άμμο.

Ο αρχηγός που δέχτηκε τη δοκιμή αυτή, σηκώθηκε πρώτος.

— "Η φωνή μίλησε, είπε στους δικούς του. Οδηγήστε τους κοντά στον ιερό θησαυρό.

Έτσι, τα τέσσερα παιδιά οδηγηθήκανε μπροστά στην ιερή καλύβα, περνώντας από κάτι στενά δρομάκια ελο στροφές.

— Σαν το λαβύρινθο του Κάμπτον—Κόρτ, ψιθύρισε η Άνθθα.

Η πόρτα της καλύβας ήτανε σκεπασμένη με δέρματα από ζώα.

— Σταθήτε εω και περιμένετε, τους είπε ο Αρχηγός. Μην τολμήσετε να μπήτε μέσα.

Εκείνος λέγοντας πέρασε κάτω από τη σκεπασμένη πόρτα.

— Άκούστε, είπε ο Κύριλλος. Ένας από μας πρέπει να βγει από εω και να πάει να δει για τον Ψάμμεντ.

— Δεν είναι σωστό να χωριστούμε, είπε η Άνθθα. Φτάνει που χάσαμε τον Ψάμμεντ. Γιατί να περιμένουμε να βγει ο Αρχηγός; Μπορεί ν' αργήσει. Πάμε ελοι μαζί εχω στο χωριό. Τώρα ξέρουμε το δρόμο για να ξαναγυρίσουμε εω πάλι. Όπου νάναι θάρχισι η μάχη. Αν βρούμε τον Ψάμμεντ να γυρίσουμε γρήγορα σπίτι μας. Νυχτώνει, και δε μ' άρέσουνε καθόλου αυτές οι μεριές...

Βγήκαν από το λαβύρινθο, και είπαν σ' έναν από τους αρχηγούς πως θα φυλάξουνε το θησαυρό την ώρα που οι άλλοι θα πολεμούσανε με τον εχθρό.

Κοιτάζανε ελόγυρά τους. Θαυμά-

σανε τους επιτήθειους αυτούς ανθρώπους, που είχαν διπλοθεί με πέτρινα δπλα, τοακμακόπετρες και βέλη, που τάχανε φτειάξει μόνοι τους με ύπομονη και τέχνη άφθαστη. Το θέαμα ήτανε πολυ ενδιαφέρον. Τα βέλη τους δεν ήτανε σαν αυτά που ξέρουμε που τα ρίχνουνε με το τόξο. Ήτανε σαν ακόντια και τα ρίχνανε ελόκληρα με το χέρι, πέρνοντας φόρα.

— "Ολοι είχανε δουλειά. Άκόμα και τα παιδιά. Ο τόπος έμοιαζε

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μεσημέρι κι' ακόμα διαβάζουν...

σαν μηρυμυγκοφυλή, η σαν επως μαζεύεται ο κόσμος ύστερα από ένα δυστύχημα.

— Ένα κόκκινο χρώμα είχε άπλωθει παντού. Σαν να ήταν μια μακρυνή πυρκαϊά. Σε λίγο ο ήλιος έδυσε, και γίνθηκε μονομιάς νύχτα.

Έτσι έδυε ο ήλιος πριν εχτώ χιλιάδες χρόνια, και φαίνεται πως δε μπόρεσε ναλλάξει τη συνήθεια αυτή, γιατί και τώρα δίνει πάντα με τον ίδιο τρόπο.

Το κορίτσι, που είχε γίνει φίλη τους, έφερε στα παιδιά μερικά δέρματα ζώων και τους πήγε σε μια απόμηση θέση.

— "Ο πατέρας μου λέει, πως δε θα μας επιτεθούνε άκόμα, είπε το κορίτσι στα παιδιά. Κοιμηθήτε.

Ήτανε μια πραγματικά ωραία ιδέα. Βέβαια μέσα σε τέτοιους κινδύνους και σε τόσα παράξενα πράγματα ο ύπνος δεν ήταν εύκολος για τα παιδιά. Όμως παρ' ελο το φόβο τους και την άνησυχία που τους βασάνιζε, η πίστη που είχανε στην Ψάμμεντ και στην άγάπη του, τους έδινε θάρρος, και ελπίδα πως δεν θα χανόντουσαν.

— Το καλύτερο που εχουμε να κάνουμε, είναι να κοιμηθούμε, είπε ο Ρόμπερτ. Δεν ξέρω τι θα κάνει η καυμένη η παραμάνα μας που δε θα γυρίσουμε σπίτι ελη τη νύχτα. Φαντάζομαι πως θα βάλει την άστυνομία να μας γυρέσει. Μακάρι να μας βρήσκανε.

Να σου πω την αλήθεια, θάθελα να είχα εω πέρα καμμιά δωδεκαριά... πόλισμαν. Μα που τέτοια τύχη! Άς είναι! Καληνύχτα, τώρα, πρόσθεσε άναστενάζοντας.

Και πέρασε στον ύπνο.

Τους ξύπνησε ένας τρομερός άκαίσιος θόρυβος από χτυπήματα, φωνές, άντάρα και βοή, που επως

ύστερα έλεγε ο Κύριλλος, ελα αυτά μοιάζανε σε φωνές ανθρώπων που διψάνε να πιουνε το αίμα ο ένας του άλλου.

— Αυτοί είναι οι εχθροί μας είπε το κορίτσι, που έτρεμε μέσα στο σκοτάδι.

Επιτεθήκανε στους φράχτες, και τ' άγκάθια τους έμποδίζουσε να περάσουν.

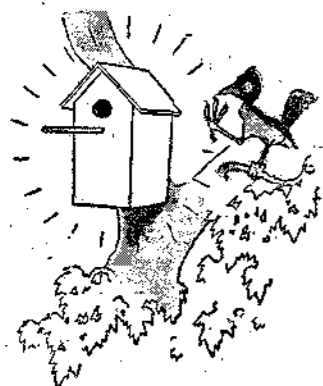
(Ακολουθεί) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΟ ΚΑΜΟΥΦΛΑΖ

ΕΙΚΟΝΑ Α'

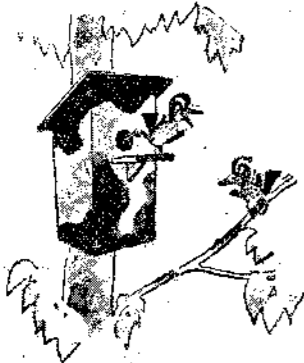
— Πόσο έγωϊστές είναι οι άνθρωποι! σκέφτεται η κυρία Κοτσιφίνα, καθώς έτοιμάζεται να μπει στη φωλιά της, στον Έθνικό κήπο.

Ακούω στις εφημερίδες να διαλαλούν πως έχουμε πόλεμο, κάθε σπίτι, κάθε εργοστάσιο, κάθε νοσοκομείο, έχει κάνει καμουφλάζ για να μην το βλέπουν τ' αεροπλάνα. Μονάχα εμάς μ' άφησαν απ' έξω. Πάω να σκάσω απ' το κακό μου!

ΕΙΚΟΝΑ Β'

— Ξέρεις γυναίκα, λέει την άλλη μέρα ο κύριος Κάτσιφας, την ώρα που έλειπες. ήρθε ειδικό συνεργείο και μ'ας καμουφλάρισε τη φωλιά. Αύριο θά ξανάρθουν για να μ'ας

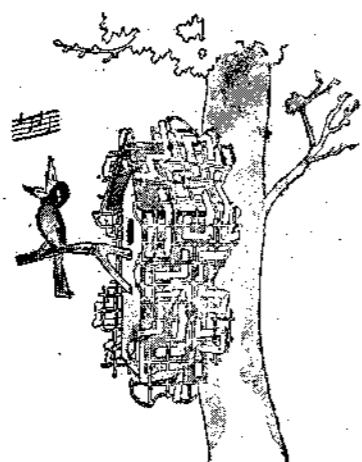
την τελειώσουν μ' έναν τρόπο που δεν θά έχουμε κανένα φόβο απ' τ' αεροπλάνα.

— Όποτε δεν μ'ας ξέχασαν οι άνθρωποι, έκανε χαρούμενη η κυρία

Κοτσιφίνα. Μόνο που τους κατηγόρησα άδικα!

ΕΙΚΟΝΑ Γ'

— Αχ, πόσο ευτυχισμένη είμαι! λέει η κυρία Κοτσιφίνα το άλλο πρωί που βλέπει τελειωμένη τη φωλιά της. Το καμουφλάζ είναι έτοιμο. Ας έρθουν τώρα όλα τ' αεροπλάνα του κόσμου να μ'ας βρουν. Ποτέ δέ θά νικήσουν οι

έχθροί μας τους μεγάλους μας φίλους αφού φροντίζουν και για μ'ας. Πόσο καλοί είναι οι άνθρωποι όταν θέλουν!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι Συνδρομητάι μου όταν λήγγη ή συνδρομή των να την ανανεώνουν άμέσως χωρίς να με υποβάλλουν εις τόν κόπον και τó έξοδον να τó επενθυμίζω στον καθένα ιδιαίτέρας. Η έγκαιρος ανανέωσις της συνδρομής είναι τó πρώτιστον χρέος του καλού συνδρομητού.

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΥΚΚΙ

Πεθερά και νόφη επήγγαν στο χωράφι τους να μαζέψουν τ'α κουκκιά που είχανε πιά ώριμάσει.

Πιάνοντας ή πεθερά τó πρώτο κουκκί τó έβαλε στο στόμα της.

Μά καθώς δεν είχε δόντια να τó μασήσει, τó γύριζε όλο ένα με τη γλώσσα της.

Βλέποντάς την ή νόφη της, ενόμισε ότι έτρωγε συνέχεια κουκκιά και φοβήθηκε πως περισσότερα θά έφριγγε στην κοιλιά της, από εκείνα που θά έβάζε στο σακκί.

Ένεύριασε, άναψε και έκώρωσε από τó θυμό της και έλεγε μέσα της: «Κακός περιδρομος ντέ!» «Άμ που τ'α βάζει τόσα που τρώει!» «Ά-χόρτιαγη είναι σαν Άδης!»

Στό τέλος για να της κόψει τó μάσημα, προφασίστηκε πως είχε άλλη σπουδαιότερη δουλειά στο σπίτι και πως έπρεπε να γυρίσουν σύντομα σ' αυτό και ν' αφήσουν για άλλη μέρα τó μάζεμμα τών κουκκίων.

— Κάτσε κόρη μου, μιά και ήρθαμε-έδώ να τ'α τελειώσουμε.

— Όχι, όχι μάννα, να γυρίσουμε γιατί ή δουλειά που θυμήθηκα δεν παίρνει αναβολή.

Άμα φθάσανε στη ξώθουρα τού σπιτιού τους, ή γριά κουρασμένη να φέρνει γύρω τó κουκκί στο στόμα της, τώπτισε λέγοντας:

«Φτιά, παληόκουκκο, που δυό ώρες τώρα σε τριγυρίζω στο στόμα μου και δεν μπορώ να σε μασήσω.

— Καλέ αλήθεια τó λές; τή ρώτησε ή νόφη της.

— Άμ ψέμματα παιδάκι μου, τ'α ξερά κουκκιά να μασηθούν θέλουν δόντια και εγώ όπως ξέρεις δεν έχω. Ό πειρασμός μ' έκανε να τó βάλω στο στόμα μου για να βασανιστώ.

Τότε ή νόφη εξωμολογήθηκε την ύποψία και τó φόβο της πως θά-τρωγε τ'α πιδ πολλά κουκκιά και τής έζήτησε να τή συχωρήσει.

Άμέσως ξαναπήγαν στο χωράφι και μάζεψαν με γέλοια και χαρές τ'α κουκκιά τους.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΙΣ... ΚΑΙ Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ

Θεϊκό όργανο ή... λατέρνα! Έμπεριος καλλιτέχνης... μουσικός (!) ό λατεραντζής! Όταν αρχίζει να γυρνά τó καβουρδιστήρι του, μένα έκθαμβος από τή γλυκιά μελωδία που βγαίνει απ' τó όρθογώνιο καρτόσι του. Μερικές φορές προσπάθησα ν' αναλύσω τó μελωδικό αυτό... πάταγο και να βρω από τί αποτελείται. Ίδου τó συμπέρασμα στο όποιο έφθασα. Η μουσική που νομίζουμε ότι ακούμε, είναι μιά τέλεια ακουστική απάτη (... έχει τούλάχιστον αυτό τó «τέλειο» μέσα της), που κάθε άλλο παρά μουσική ήταν όταν «γεννήθηκε» μέσα στη λατέρνα. Έδώ μάλιστα είναι τó θαύμα πώς κατορθώνει και βγαίνει «έξω» από τó καρτόσι της σαν μουσική!! Μιά μέρα καθώς περνούσα πολύ κοντά από μιά λατέρνα, διερωτήθηκα, μήπως είχε εγκατασταθεί πουθενά τριγύρω κανένας... ζωολογικός κήπος!! Άκουσα κάτι φοβερό να βγαίνει απ' εκεί μέσα! Βρυχηθμούς λιονταριών στο κλουβί, καράκια να κράζουν, φώκιες να στριγγίζου, λύκους να ουρλιάζουν και... όταν να μην έφθαναν όλ' αυτά, έξαφνα άρχισαν να πέφτουν... κανονίες και να χτυπούν καρπάνες!!

Ό λατεραντζής είχε βάσει τó βοηθό του αυτόν που σηκώνει τή λατέρνα να γυρίζει τó χροοδλί της, κι' αυτός σαν μάστορας που είναι έπαιζε τó «Ντέφι» με τ'α κουδονάκια στις άκρες. Έδεν μπόρεσα να ύποστώ τó μαρτύριο πιδ πολύ και... τόβαλα στα πόδια! Άπ' τήν βιασύνη μου, καθώς έτρεχα σκουτούφλησα πάνω σ' ένα φίλο μου.

— Παλάβωσες; με ρωτάει.

— Άν θές τή ζωή σου, τού λέω λαχανιασμένος, γύρνα πίσω... και συνέχισα τó... μαραθινό μου! Δέ φαντάζομαι να είδε ό φίλος μου τή φιλοσοφία στα λόγια μου γιατί... άκόμα ξύνει τó κεφάλι του!

Όσο για μένα έχω όρκιστεί να κρατώ πάντα μου μιά απόσταση τούλάχιστον πενήντα μέτρων άνάμεσα λατέρνας κι' έαυτού μου.

Χρυσός Δέν

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Πάντα με χαρά περιμένα ν' άρθει τó καλοκαίρι.

Ν' άκούσω τó φαιδρό τραγούδι της δεκοχτούς κρημμένης στα πράσινα φυλάματα τών δέντρων, και να δώ στο γαλάζιο φόντο του παραθυριού τó γοργό πέραςμα τών χελιδονιών. Κι' ύστερα στην κάψα τού μεσημεριού, ν' άκούσω τις φωνές τών τζιτζικιών, μαζεμένες, ναυνοριτσιές, μονότονες. Και τó δειλινό τó ρυθμικό κρότο που κάνει τó ροδάκι στα σκυριά περιβόλια, που τó

γυρίζει ύπομονητικά τó γαϊδουράκι, με τ'α μάτια σκεπασμένα μ' ένα μαύρο πανί νομίζοντας πως περπατά και πάει σε μακρινούς δρόμους.

Μά και τ'α στίγια τó καλοκαίρι περουν χαρούμενη όψη κάτω από τόν καταγάλανο ουρανό. Οι άσβεστοιμένες πεζούλες τους είναι πάντα στολισμένες με κόκκινες γαρφαλιές και μυρωδάτους βασιλικούς. Οι αλλές πλυμμένες, καθαρές, δροσάτες. Από κάτω άπλώνεται ή θάλασσα άπέραντη, άστραφτερή, κι' ό μπάνης τή γυρίζει άσπρα μικρά κυματάκια. Φυσά δροσερός, νοτίζει τις χρωματιστές κουρτίνες τών παραθυριών κι' ύστερα βουίζει χαρούπα, μέσα στα πλατιά φύλλα τού πλατάνου. Όμως τó καλοκαιρινό σούρουπο, κείνο που μαγεύει περισσότερο είναι τó μικρό λιμανάκι. Εκεί πάντα θάβει άραγμένες, πολλές ντόπιες βαρκούλες και λίγα ξένα καράβια φρεσκοβαμμένα, με τ'α πανιά μαζεμένα. Ό άργοσαλεύουν τεμπέλικα πάνω στα ήσυχια νερά. Κάποιος γρίπος θά γυρίσει τήν άρ' αυτή κι' οι φαριόδες ήλιοκαμένοι άδύνατοι, με σηκωμένα παντελόνια, βρεγμένα και ξεθωρα, από τήν άλμη τής θάλασσας θά χωρίζουν τ'α ψάρια και θά μαζεύουν βιαστικά τ'α δίχτυα. Ένώ τ'α φρέσκα ψάρια που ξεπετούν άκόμα λές και γυρεύουν να πέσουν πάλι στη θάλασσα. Σ' ένα καράβι ένας μικρός ναύτης είναι ξεπλωμένος στην πλώρη και τραγουδεί θλιμμένους σκοπούς. Πιδ πέρα σ' έν' από τ'α ξένα καράβια έτοιμάζουν τó βραδυνό φαγητό.

Η νύχτα πέφτει σιγά σιγά και τó λιμανάκι, αρχίζει να φωτίζεται από παντού από στεριά κι' από θάλασσα, με τ'α νυσταγμένα του φαράκια που όσο προχωρεί ή νύχτα αρχίζουν ένα ένα να κλείνουν τ'α νυσταγμένα ματάκια τους.

Νίκη

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΜΑΣ

Πόσο περίεργο είναι: Νά σέ λένε Έντελβάις και να μην έχεις δει ποτέ σου αυτό τó λουλούδι.

Νά σέ φωνάζουν Άγγλοκάτσικο και να είσαι ήσυχος σαν άρνάκι.

Νά λέγεται Στραβόζουλο και να μη φέρνεις ποτέ αντίρρησης.

Νά είσαι καστανή, να μην έχεις άνεβή ποτέ σου σέ άλογο και να σέ λένε Σανθή Άμαζόνα.

Και τέλος να μην έχεις ιδέα ποτέ σου παπαρούνα και να λέγεται:

Άγριολούλοδο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ίωάννα παιδί μου, λέει ή μαμά. Ένα καλοαναθρεμμένο χορτσιάκι, δέν

κάνει να βάζει τόν αντίχειρά του στο στόμα του.

— Και ποιά δάχτυλο να βάζω;

Γενναίωπος Έλλη

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

(βλ. προκήρυξη στο φύλλο 2)

Για πρώτη φορά προκηρύχθηκε τέτοιος διαγωνισμός κι' ίσως αυτός να ήταν ό λόγος που δέ σημείωσε μεγάλη επιτυχία. Μόλις έννεά είναι οι άπαντήσεις που έλαβα κι' άπ' αυτές πάλι μόνον οι μισές είναι άξιες λόγου.

Σάς ζητούσα τή σύνθεση ενός ή δυό σταυρολέξων, σαν αυτά που δημοσιεύω στους Έβδομαδιαίους Διαγωνισμούς, σέ σχήμα τó πολύ 10Χ10, με λέξεις άκέραιες, και με ένα γεωγραφικό σχέδιο ή εικόνα στη μέση.

Πολλοί όμως δέν έδωσαν προσοχή ή δέν κατάλαβαν τούς όρους τού διαγωνισμού. Έτσι ό Κ. Κ. Καστανιάνι-τσας στέλνει ένα σχήμα που τó λέει «τó σύμπλεγμα τής Διαπλ. τ. Παίδων» που όποτε σταυρολέξο μπορεί τó πει κανείς, όποτε έχει τούλάχιστον λέξεις άκέραιες (λ. χ. «λύσσαξ», «μελωδέ» κλπ.). Τó δεύτερο που στέλνει ό ίδιος δέν είναι παρά ένα «Κυρόλεξον» άτυπημένο όμως, αφού άπ' τις τέσσερις λέξεις του μία είναι γενική και άλλη κλητική. Τó Μαύρο Βέλος, πάλι, κάνει τó βασικό λάθος να τοποθετεί έτσι τ'α «μαύρα» που να χωρίζουν τó σταυρολέξό του σέ έπτά μικρά κομματάκια! Κι' ή Δαρεινή, που δέν πρόσεξε στην έκλογή τών λέξεων έχει στο σταυρολέξό της τέτοιες λέξεις: Ίνιχος, άσε, έτα, πσα, κλπ.

Τó σταυρολέξο τού Γιώργου Άλεξανδρόπουλου θά κέρδιζε πολύ άν δέν είχε τις λέξεις: πάγοσα, άτη, και πότ. Μά και τού Δημ. Μανολάτου τó ύπ' αριθμ. 2 σταυρολέξο θά διεκδικούσε ίσως και βραβείο άν δέν τó χαλούσε ή λέξη: «ανάσάνω». (Για τó άλλο τού ίδιου δέν μπορεί να γίνει λόγος αφού όλόκληρη λέξη με έννεά γράμματα, ή λέξη «καλοκαίρι», δέ διασταυρώνεται με καμμιάν άλλη!).

Μά άν αυτά είναι άπροσεξίες ή άδυναμίες, τι να πώ για ένα πολύ δυσάρεστο γεγονός που συνέβηκε σέ τούτο τó διαγωνισμό; Ένα παιδί—δέ θ' αναφέρω τ' όνομά του—νόμισε καλό ν' αντιγράψη από τή «Μεγάλη Έλληνική Έγκυκλοπαίδεια» τó σταυρολέξο που παραστέλει για παράδειγμα και να μού τó στείλει, αφού έλλαξε τούς όρισμούς και έποποθέτησε τ'α όριζόντιως καθέτως και τ'α καθέτως όριζόντιως. Πολύ κακό! Τó σταυρολέξο, βέβαια, παρα-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Έγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηδὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δρχ. 35000, Ἐξαμηνία δρχ. 20000, Τριμηνία 13000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Ἀδρας 2,10 Ἀμερικής καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 10, Ἐξάμηνη ἀνάλογος. Τῆς φύλλου δρχ. 800.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΪ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποστέλλει: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δδὸς Ἀριστείδου 10 Ἀθῆνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
δδὸς Ἀριστείδου 10
Ἀ θ ῆ ν α ι

βλέποντας βασικούς δρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, δὲν ἐπρόκειτο νὰ βραβευτεῖ. Ἄν ὅμως ἦταν γιὰ βραβεῖο καὶ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνομαι ἐγκαίρως, δὲ θὰ γινόταν μιὰ ἀδικία σὲ κάποιον ἄλλο; Δὲ θὰ κινδύνευε κ' ὁ ἴδιος σὲ περίπτωση ποὺ δημοσιεύταν νὰ καταγγελθεῖ καὶ νὰ δυσφημισθεῖ αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ τ' ὀνομα τοῦ ὀνόμα; Μὰ δὲν πρόκειται πιά γι' αὐτό. Ἡ ἴδια ἡ πράξη, νὰ στείλει κάποι ξένο γιὰ δικό του, καὶ μάλιστα δίνοντας τὸ λόγο τῆς τιμῆς του, οὐκ ἦταν πρωτότυπο, καὶ μὲ τροπους ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ ξεγελάσουν, δὲν εἶναι ἀπὸ μόνῃ τῆς μιὰ πολὺ κακὴ πράξη. Περιμένω νὰ μοῦ γράψετε πῶς μετάνιωσε γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε κ' ἐγὼ θὰ τὸν συγχωρήσω καὶ θὰ τὸν συστήσω νὰ πάρει καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ λαβαίνει μέρος στὴν κίνηση τακτικά. Εἴμαι βέβαιη πῶς δὲν πρόκειται νὰ ξαναπέσει πιά σὲ τέτοιο παράπτωμα.

Κι' ἐρχομαι τώρα στὰ τρία σχετικῶς καλύτερα ποὺ μοιράζονται καὶ τὰ βραβεῖα. Κι' αὐτὰ εἶναι τὰ σταυροῦλα τοῦ Αἰὲν Ἀριστείου, τοῦ Ἡρακλῆ καὶ τοῦ Βολιωτόπουλου.
Ὁ Αἰὲν Ἀριστείου στέλνει δύο σταυροῦλα ἀρκετὰ καλά, ποὺ ἔχουν ὀμως τὸ μειονέκτημα ἀξέναντι σ' ἄλλα βραβεύματα πῶς εἶναι ἐύκολα στὴ σύνθεση, ἐνῶ τὰ δύο τοῦ Ἡρακλῆ ὁμολογημένως εἶναι κατορθώματα καὶ τὸ ἓνα μάλιστα θὰ ἦταν τέλειον ἂν ἦταν δυνατὸ ν' ἄλλαξε μιὰ καὶ μόνῃ λέξη ποὺ τὸ χαλάει.

Ἄπ' ὅλα ὅμως προτίμησα τὸ σταυροῦλο τοῦ Βολιωτόπουλου ποὺ ἔχει στὴ μέση τὸ ὄρατο σύμπλεγμα τ' ἀρχικὰ τοῦ τίτλου μου: Δ. Τ. Π. Εἶναι τὸ μόνο ποὺ πληροῖ όλους τοὺς δρους τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ παρὰ τὰ μικρὰ του ἐλαττώματα — ὅπως εἶναι λ. χ. ἡ λέξη «σαρῶ» — τοῦ ἀπενέμου ἀδίστακτα τὸ Πρῶτο Βραβεῖο.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: Βολιωτόπουλο [15 Ε]
ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: Ἡρακλῆς [14 Ε]
ΤΡΙΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ: Αἰὲν Ἀριστείου [12 Ε]

ΕΠΙΛΟΓΗ, ἀπὸ [10 Ε] στὸν καθένα: Δημ. Μανολάτος, Γεωργίου Ἀλεξανδρόπουλος.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [6 Ε] στὸν καθένα: Μαῦρο Βέλος, Δαρεινή, Κ.Κ. Καστανιανίτσας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

5. ΔΙΑΓΩΝ. ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ
ΓΜΑΕΛ ΝΧΤΑ ΓΜΑΕΛ ΣΙΒΣΕΛ ΓΜΑΕΛ
ΩΡΨΛΟΛ ΦΑΕΛΨ ΩΡΨΛΟΛ ΒΑΤΤΧ
Κ ΦΚΙΟΡ ΨΜΑ ΛΗ ΟΧ ΖΛΞΚ ΙΑΙ ΩΛΕΛ
ΒΑΣ ΒΛΨΡΟΡ ΨΡ ΜΨΜΕΜΕ ΨΡ ΙΑΙ
[ΒΑΣ ΗΛΤΣ

ΒΑΥΚΙ Χ ΗΕΚΟΧ ΑΒΟΣΕΑ ΟΜΑ ΜΑΞΕΛΕΜΑ
ΠΚΟΣΑΡΣ ΡΙΑΙ ΗΣΣΕ ΠΚΟΣΙΜΑΣ ΜΣ
[ΒΛΨΗΜΣ
ΥΡΤΚ ΒΣ ΡΩΚ ΨΡ ΙΟΜ ΣΣΒΜ ΨΜΑ ΕΜΑ
ΟΜ ΠΚΙ Ο ΑΤΧΥΣΕΜ ΕΛ ΗΕΚΟΜΤΨΗΧ

Τὸ παραπάνω... ἀκατανόητο κείμενο εἶναι δύο στροφές ἀπὸ γνωστὸ ποίημα μεγάλου νεοέλληνα ποιητῆ. Ἀντικειμενικὰ κάθε γράμμα — καὶ ὑπάρχουν, ὅπως θ' ἀντιληφθεῖτε, ὅλα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου μέσα σ' αὐτὲς τὲς δύο στροφές — μ' ἐν ἄλλο, πάντα τὸ ἴδιο [δς ποῦμε, τὸ Α ἔγινε παντοῦ Ε, τὸ Β παντοῦ Ω κτλ.]. Ἡ κρυπτογραφία ἔγινε ἐντελῶς στὴν τέρη, χωρὶς κανένα σύστημα. Μὰ καὶ χωρὶς σύστημα ὑποθέτω πῶς δὲ θὰ σὰς δυσκολέψει πολὺ ἡ λύση τοῦ κρυπτογραφικοῦ Προσοχῆ μόνο κ' ἐπιμονή... Τὸν τρόπο τῆς ἐργασίας τὸν ξέρετε. Θὰ προσπαθήσετε νὰ μαντέψετε ἓνα-δύο γράμματα, εἶτε ἀπὸ τὴν συχνότητά τους, εἶτε μὲ τοὺς κατάλληλους συνδυασμούς στίχων μὲ λέξεις, τὰ μόρια, τὰ ἄρθρα. Κι' ἀντικειμενικῶς ὑποθετικὰ, θὰ προχωρήσετε.

Ἀποὺ τὸ διαβάσετε, θὰ τὸ σίξετε, θ' ἀποκαταστήσετε τὸ συνθηματικὸ ἀλφάβητο, θὰ ἐκθέσετε πῶς τὸ βρήκατε, καὶ τέλος θὰ σημειώσετε, ἂν ξέρετε, τίνος ποιητῆ κ' ἀπὸ ποῖο ποίημά του εἶναι τὸ ἀπόσπασμα.

Οἱ κεινοὶ δροι τῶν ἐκτάκτων διαγωνισμῶν δημοσιεύθηκαν στὸ φύλλο 20-22.

ΒΛΑΝΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆνας, δδὸς Ἀριστείδου 10 τὴν 25ην Ἰουνίου 1947

ΛΟΙΠΟΝ τώρα ποὺ κλείσανε πιά τὰ σχολεῖα, πιστεύω νὰ σὰς ἔχω πάλι, ὀλοκληρωτικὰ δικὰ μου, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, γι' αὐτὸ καὶ περιμένω μ' ἀνυπομονησία τὰ πρῶτα σας, μετὰ τὲς ἐξετάσεις γράμματα, π' ἀρχίσανε κιάλας νὰ καταφθάουν. Μ' ἔχετε καλομάθει βλέπετε κ' ἀπὸ ἄλλες χρονιές ποὺ τὸ καλοκαίρι πνιγόμενα μέσα στὰ κύματα τῶν ἐπιστολῶν σας ποὺ κυριολεκτικὰ μὲ κατακλύζανε.

Νὰ καὶ τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Σταυροῦλα! Συγχαίρω τοὺς βραβευμένους, ποὺ ἀποδεικνύουν πῶς καὶ στὸν κύκλο μας δὲ λείπουν οἱ δάκμοι σταυρολεξίτες, καὶ ἰδιαίτερα τὸ Βολιωτόπουλο, ποὺ ἦταν ἀγοραστῆς μου, καὶ τώρα μὲ τὸ πρῶτο του βραβεῖο γίνεται συνδρομητῆς γιὰ ἓνα ἔξάμηνο. Ἀνανέωση, ἀκόμα, τῆς συνδρομῆς τοῦ Ἡρακλῆ γιὰ ἓνα τρίμηνο. Περιμένω τώρα καὶ τὸν Αἰὲν Ἀριστείου νὰ μοῦ πεῖ ποῖο βιβλίο τῆς βιβλιοθήκης μου προτιμᾷ.

Στὸ σημερινὸ φυλλάδιο προκηρῶσα ἄλλον ἓνα ἐκτακτὸ διαγωνισμὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι καὶ στὸ ἐρχόμενο θὰ προκηρῶσθε κ' ὁ τελευταῖος. Θέλω νὰ μοῦ γράψετε τὲς ἐντυπώσεις σας κ' ἂν ἔχετε καμμιὰ ἀπορία, ἀφοῦ ὑπάρχουν μεταξὺ μας πολλοὶ ποὺ δὲν εἶχαν λάβει μέρος ποτὲ σὲ τέτοιους διαγωνισμούς. Γρήγορα, ὅμως, Γιατὶ ἡ προθεσμία λήγει στίς 30 Σεπτεμβρίου καὶ δὲν πρόκειται νὰ παραταθεῖ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ βγάλω ἐγκαίρως τ' ἀποτελέσματα.

Στὸ μεταξὺ ἔχω νὰ δημοσιεύσω μερικὰ ἀποτελέσματα ποὺ καθυστεροῦν καὶ νὰ προκηρῶσθαι τακτικῶς διαγωνισμούς, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ Διαγωνισμὸ πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Καὶ προτοῦ νὰ δοῦν τὴν προκήρυξη ὅμως, δὲ ἀρχίσουν νὰ ἐτοιμάζονται συλλογὰς τῶν οἱ συνθέτες μας. Στ' ἀποτελέσματα τοῦ τελευταίου διαγωνισμοῦ ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ σύντομα, ἴσως σὲ ἐπόμενο φύλλο, ἔχω σκοπὸ νὰ σὰς πῶ ποῖα εἶδη πρέπει νὰ ἐπιμεληθεῖτε καὶ ποῖα εἶναι τὰ βασικὰ λάθη ποὺ σὰς ξεφεύγουν στὴ σύνθεση. Πολὺ σύντομα θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Συναθώματος 1946, ὅπως καὶ τοῦ 30αίου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.

Μὲ τὲς προκηρῶσεις καὶ τ' ἀποτελέσματα τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου, δὲ χάραξε ὀλόκληρη Σελίς Συνεργασίας. Ἐ, δὲν περῶζει, δὲ γίνονται συχνὰ τέτοιες περικοπές... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲ μοῦ μένουν καὶ πολλὰ κομμάτια ἀκόμα γιὰ δημοσίευση καὶ περιμένω νὰ μοῦ στείλετε καινούργια γιὰ νὰ διαλέξω, ὅπως σὰς ἔγραφα καὶ στὸ προηγούμενο. Μπορεῖτε μάλιστα νὰ μοῦ στείλετε καὶ δύο καὶ τρεῖς κομμάτια μαζί, ἀρκεῖ νὰ εἶναι καλογραμμένα, καθαρογραμμένα, μὲ μαῦρο καὶ ζωρὸ — ὄχι ξεθωρὸ — μελάνι καὶ στὴ μιὰ μόνο ὄψη τοῦ χαρτιοῦ.

Ἐπίσης νὰ μὴν γράφατε ποτὲ στὴν ἴδια κόλα τῆς ἐπιστολῆς σας καὶ τὸ κομμάτι σας γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ.
Εἰς τὸ ἔξης κομμάτι ποὺ δὲ θὰ πληροῦν τοὺς πᾶρα πάνω δρους, θὰ

πληγίουν καὶ εὐθεῖαν στὸ καλάθι χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις.

Ὁ κ. Πέτρος Χάσης, τὸ ἀληθινὸν τὸ μου Κωνσταντὸν Λάβαρο, κάνοντας πρὸ ἡμερῶν στὴν ἐφημερίδα «Ἐλευθερία» κριτικὴ τῶν παιδικῶν βιβλίων καὶ περιοδικῶν γράφει μεταξὺ ἄλλων πῶς τὸ σπουδαιότερο γνώρισμα τῶν καλῶν παιδικῶν λογοτεχνημάτων εἶναι καὶ τὸ δὲ διαβάζονται μὲ ἰση εὐχαρίστηση ἀπὸ μικροὺς κ' ἀπὸ μεγάλους. Καὶ συνεχίζει: «ὅτι ἀκριβῶς ζητοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τί ἄλλο ὁ Ἄντερσεν ἀπὸ τὰ παιδικὰ βιβλία, ὁ μάγος αὐτὸς ποὺ ὕψωσε τὸ παιδικὸ λογοτεχνημα στὴ σειρά τῶν μεγάλων ἔργων τέχνης.»

Τὸ ἴδιο ζητοῦμε κ' ἀπὸ τὰ παιδικὰ περιοδικὰ ποὺ τόσο πληθύνθηκαν τὸν τελευταῖο καιρὸ, μὰ δὲν τὸ βρισκουμε. Περισσότερος καὶ πάλι ὁ ἐμπορικὸς ζήλος καὶ λιγώτερος ὁ καθαρὸς πνευματικὸς ἐνθουσιασμός. Εἰκόνας πολλὰς καὶ χρωματιστῆς ποὺ ἐνοχλοῦν παρὰ εὐφροίνου τὸ μάτι, ἀναγνώσματα μὲ ἀφισηρητήσιμη παιδαγωγικὴ βάση, στίχοι ποὺ δὲν μποροῦ νὰ τοὺς καταλάβει τὸ παιδί κ' ἄλλοι ποὺ δὲ θάπρεπε νὰ τοὺς διαβάσει ποτὲ, πολλὴ ὄχλοση στὰ περισσότερα παιδικὰ Περιοδικὰ καὶ σπᾶνιὰ ἢ τέρη. Λεῖπει κ' ἐδῶ ὁ τόνος, ὁ οἰκονομικὸς τόνος ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει μόνο στὴ «Διάπλασι τῶν Παίδων».

Πραγματικὰ, Ἰκαρος, ἦταν καιρὸς νὰ μοῦ γράψετε ἀφοῦ ἔχετε ἀρχίσει νὰ λαβαίνετε μέρος στὴν κίνηση. Συμφωνῶ μαζί σου πῶς ἡ ἀνάγκη τοῦ «Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ» ἔγινε ἐπιτακτικὴ καὶ μὲ χαρὰ σοῦ ἀναγγέλω ὅτι σὲ λίγο θὰ κυκλοφορήσει, τροποποιημένος σὲ ὅσα σημεῖα χρειάζεσθε, γιὰτὶ πολλὰ ἔχουν ἀλλάξει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ πρωτοβγήκε. Σὲ πρόλαβα καθὼς εἶδες: στὸ προηγούμενο φύλλο προκηρῶστικη διαγωνισμὸς Στίξεως, ποὺ τόσο σοῦ ἀρέσει. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψετε.

Ἡ Δαρεινὴ ἔσπαθάνοντας μοῦ γράφει μ' ἐνθουσιασμό: «Δὲν φαντάζεσαι τὴ χαρὰ μου ποὺ ἔνας ἀκόμη φίλος μου ἔγινε συνδρομητῆς σου». Καὶ παρακάτω μοῦ ἀναγγέλλει πῶς τελείωσαν πιά τοὺς διαγωνισμούς καὶ στίς 2 Ἰουλίου θὰ γίνουιν εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις γιὰ τὸ γυμνάσιο κ' ὅτι εἶσι θὰ γίνῃ καὶ κεινὴ ἓνα... γυμνασιόκομιτσο. Τὴν εὐχαριστῶ λοιπὸν καὶ τῆς εὐχόμεναι καλὴν ἐπιτυχία στίς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις. Ὅσον ἀφορᾷ τὴ φίλη τῆς — τὴν καινούργια Διαπλάσοπούλα — μὲ τὲς 25.000 δρχ. ποὺ μοῦ ἔστειλε τὴν ἐνέγραφα γιὰ ἔννεα μῆνες γιὰτὶ ἡ ἐτήσια συνδρομὴ ἔγινε 35.000 δρχ.
Σὲ ὅσα γράμματα ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰουνίου θ' ἀπαντήσω στὸ προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Διαιώνια ἐγκρίσεις: διὰ συνδρομητῆς ἡ ἀδελφία τῶν, δρχ. 2000. Δι' ἀγοράσας ἀποκρίνας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαιοῦματα συνδρομητοῦ δρχ. 3000.

Νέα Ψευδώνυμα: Νεοσυμριωτῆς, ἄ. (ΕΚ). Καρδερίνα, κ (ΧΠ). Ἄνεξάρτητος, ἄ. (ΑΠ). Χοσιβὸς ἄ. (ΓΔ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεσθε τοὺς φίλους τῆς Τριπολιτανίας (μπαρῶ, σὺ πέτυχεσθε στὰ Μαθηματικά. Τὸ κομμάτι σου δὲν εἶναι δυστυχῶς δημοσιεύσιμο καὶ περιμένο καινούργιο. Νεοσυμριωτῆς (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ διάλεξα καὶ περιμένο δράση). Δόρφο Βύρο-

να (ἔλαβα, εὐχαριστῶ τὸ τετράδιο τῶν μικρῶν μυστικῶν κοστίζει 15 piastres). Ἐκάτη (τὴ φωτογραφία σου νὰ μοῦ τὴν στείλεις. Θὰ τὴν περιμένω).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 300ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθεῖ].

152. Δεξιόγραφος
Νόστιμα, γιὰχι εἶτε σοῦπα, θὰ τὸ κάνεις ὅπως σοῦπα — Μὴ κοιτᾷς... Τσελεμενέδες — Νότες δύο θὰ βάλεις πρῶτα Κ' ἀπὸ πάνω ἀντὶ καρῶτα, Μυροβόλους μενέξεδες!
Σπουργίτι

153. Μεταγραμματισμός
Λύθη, πιάστονε καὶ σβέλτα Κάνε του τὸ θῆτα, Δέλτα Τοῦ παναρχαίου βασιληᾶ Νάχεις ἀκριβὸ στολίδι Γιὰ σταυρὸ, γιὰ δαχτυλίδι Δίχως ἔξοδα σταλιά.
Γαλάξιος Ἄστρο

154. Ἀναγραμματισμός
Ὅποια πόλη κ' ἂν θελήσεις Νὰ τὴν ἀναγραμματίσεις Θὰ τὴν πιάσεις μάνι-μάνι Νὰ τὴ μίξεις τὸ τηγάνι.
Μαῦρο Βέλος

155. Αἶνιγμα
Μὲ πετοῦνε σὰν μὲ θέλου Ν' ὄταν ὄχι μὲ μαζεύουν. Τί εἶναι;
Γαλάξιος Ὀφρανός

156. Δικτυωτὸν
***** = Διασχίσεις Εὐρωπαϊκῆν πρωτεύουσων.
***** = Ἐπαρχία τῆς Ἀττικῆς.
***** = Τολημῶδες Γάλλος ναυτικός 10' αἰῶνος.
***** = Τιμωρεῖται εἰς τὸν Ἄδην.
Καὶ καθέτος τὰ ἴδια.
Πουλί τῆς Καταιγίδος

157. Κρυπτογραφικὸν
12345678 = Κερασφόρον
214314 = Ἐκκλήση Ἰπποτ. τάγμα
81512362 = Ἀρχαία νομισμ. μονάς
46778 = Πόλις τῆς Παλαιστίνης
582141 = Αἰουσιακὴ ἐσοτή
64268 = Ἀρχ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς
785462 = Ἑλληνικὸν ὄρος
854141 = Ἀρχαῖον Δικαστήριον.
Ἄητὸς τῆς Ἡπειροῦ

158-162. Φωνηεντόγραφος
Δι' ἐνός καὶ τοῦ ἀποδοῦ φωνηέντος ὁμοσητῆτος φορὸς ἐπαναλαμβάνομένου μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὀποιῶν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται καὶ νὰ μεταβληθεῖ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:
μπιλικῆν, βερμ, δερμιν, κοδν, ολθο
Γαλάξιος Ὀφρανός

163. Μισαὶ Δίξεις
μετὰ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος
Πέρ-, αἰθ-, κού-, Ἄβρ-, ἐχι-, αἰρ-, Κατ-
Αἱ λέξεις αὐταὶ εἶναι χωρισμέναι

ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τῶν. Ζητεῖται νὰ συμπληρωθοῦν ὁμοίως ὅστε τὰ μὲν τέταρτα αὐτῶν γράμματα ν' ἀποτελοῦν χώραν τῆς Πελοποννήσου, τὰ δὲ πέμπτα βιομηχανικὴν πόλιν τῆς Ἰταλίας.
Μικρὴ Λογοτεχνία

164. Ἐλλιποσύμφωνον
αααα - αααα - εεε - η - αα - η - ααα
Ἀτίθαστος
165. Γρίφος
Μή! μή! ἀγε!
Πουλί τῆς Καταιγίδος

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 3 (1947)

39. Ἡραῖστος (ἡ, Φαιστός). — 40. Κλαδί—λάδι. — 41. Κλειτός—Κλειτώρ. — 42. Ὁ Ἴων, ἡ Ἴος, τὸ Ἴον. — 43. ΜΕΛΟΔΡΑ ΜΑ 44. ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ Ε Α Ι Ρ Ε (κρότος, Ρόκκος, ὄρ- ΛΑ ΒΡΑΝΤ Ο Ρ κος, στίχος, τροχός, ὀ Ρ Π Ε Ο Ἰκαρία, χαρά). — 45. Δ Ι Α Π Λ Α Σ Ι Σ — 49. Διὰ τοῦ Γ: ἄ- Ρ Ν Α Ι Κ γράς, ἀργός, ἄρα, ἄ- Α Ρ Τ Ε Σ Ι Α Ν Α γράς, γράλα. — 50— Μ Ο Ι Ν Α 51. Νῆσος, νόσος, πό- Α Ε Ρ Ο Σ Κ Α Λ Α σος, πόλος, πόλις. 2. Βυθός, βάθος, πάθος, κόθος, πόρος, ὄρος. — 52. 8×8—8: 8+7—14=0. — 53. Πενία πᾶν ἐπινοεῖ. 54. Γενεῖς τίμα (γ, ον εἰς τιμ, α).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἄν δημοσιεύσθε Ἄγγελια διαβαίνουσα τοὺς δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μιὰ τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον. — Ἐὰς δέκα τὰ πολὺ λέξεις μὲ ἄλλα στοιχεία δρχ. 1000. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 100 δρχ. ἡ λέξις μὲ ἄλλα 150 δρχ. μὲ παρὰ καὶ 200 δρχ. μὲ κεφαλαία. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 500.

[Α — 60]
Β ζ... βζ... πέφτοντας σὰν ἀτομικὴ βόμβα στὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως χαίρατῶ δλας-α τὲς Διαπλάσοπούλας-α. Μὴ προσπαθήσατε νὰ μὲ ἀνακαλύψετε γιὰτὶ θὰ τσουρουφλιωθεῖτε.

[Α — 61]
Ἐ ανθ' Ἀμαζόνα, ἔχουμαι εὐχαριστῶς ἀλληλογραφίαν. Γράψε πρῶτη. Διευθοναίς μου Ἰω. Φραράκην Ἄχαρνῶν 58 Ἀθῆνας (1) διὰ

[Α — 62]
Σέλα Ἀσπλέκητο

[Α — 63]
Γ ελασίνα χάρηκα πολὺ γιὰ τὰ Μ. Μ. πὸδ ἔλαβα. Νὰ περιμένω γράμμα σου; Ἰρις

[Α — 64]
Ὁ κοριώτερος σκοπὸς μου ποὺ μῆμα στὴν κίνηση εἶναι ν' ἀνακαλύπτω τὴ λαγωνικὰ τοῦ Ντετακτιβ. Μὲ δέχουσαι στὴ συμμαχία σου Ντετακτιβ Χ;

Γελασίνα

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ, ΟΙ ΚΟΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Α'.

Μια φορά κ' ἔσαν καιρό ἦταν κάτι κότες. Κι' αὐτὲς οἱ κότες ζοῦσαν. . . σὲ κῆπο ; σὲ αὐλή ; σὲ μάντρα ; ὄχι, ὄχι, ζοῦσαν ἐπάνω στὴν ταράτσα ἐνὸς σπιτιοῦ, ἐνὸς πολὺ ψηλοῦ σπιτιοῦ μὲ τρία πατώματα. Μὰ ἐκεῖ ψηλὰ στὴν ταράτσα τοὺς εἶχαν στήσει ἕνα ξύλινο σπιτάκι, ἕνα ὠραῖο ξύλινο σπιτάκι κλειστό ἀπὸ τὶς τρεῖς μεριές καὶ καγκελωτὸ ἀπὸ μπροστά, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ παίρνουν οἱ κοτούλες λίγο ἄερα καὶ νὰ βλέπουν τὸν ἥλιο καὶ τὸν γαλάζιο οὐρανό.

Ἦταν καγκελωτὸ λοιπὸν τὸ κοτέτσι, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ κότες νὰ βλέπουν ἀπὸ μέσα, μὰ, καὶ γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὶς βλέπουν οἱ ἄλλοι ἀπ' ἔξω χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ μπαίνουν στὸ κοτέτσι. Γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ κοτέτσι ἦταν μέσα πολὺ βρώμικο. Δηλαδή βρώμικο γιὰ μᾶς, ὄχι ὅμως γιὰ τὶς κότες. Γιὰ τὶς κότες ἀπεναντίας ἦταν ἕνα πολὺ ὠραῖο παχὺ χαλί, κιμωμένο ἀπὸ ἄχυρα, ἀπὸ λάσπη, ἀπὸ σπόρους, ἀπὸ μαδημένα φτερά. Ἐβρισκες ἀκόμη μαρουλλόφυλλα, στιμμένες ντομάτες ἢ κοτσάνια ἀπὸ ἀγκινάρες, κατὰ τὴν ἐποχὴ. Μὰ καὶ φλοῦδες ἀπὸ ἀγγούρια ἢ ἀπὸ πατάτες, τέλος πάντων, λίγο ἀπὸ ὅλα.

Τὶ ὄμορφο καὶ τί μαλακὸ φαίνόταν τὸ χαλάκι τους

στὶς κότες. Τὶ ὠραῖα ποὺ μποροῦσαν νὰ τὸ σκαλίζουν ! Ἄλλωστε αὐτὲς οἱ κοτούλες ἦταν τόσο ἡμέρες καὶ τόσο εὐγενικές. Μοιράζονταν τὸ κοτέτσι τους μὲ μιὰ οἰκογένεια κουνελιῶν. Σὲ μιὰ γωνιά εἶχαν στήσει ὀρθὴ μιὰ μεγάλη κασσόνα κι' ἐκεῖ ζοῦσε μιὰ σταχτιά κουνέλα, μιὰ πελώρια καὶ πολὺ βαρεῖα κουνέλα σταχτιά μὲ μαύρες βούλες καὶ κοντὰ τῆς μιὰ ἄλλη κουνέλα, μικρότερη. Αὐτὴ ἦταν μαύρη κι' εἶχε ἄσπρες βούλες. Σὲ μιὰ ἄλλη κάσσα ζοῦσε μοναχὸς του, ὁ ἀντρας τους, ὁ κύριος κύνελο. Αὐτὸν τὸν εἶχαν βάλει μοναχόν του γιὰ νὰ μποροῦν οἱ δυὸ κουνέλες νὰ κουβεντιάζουν μὲ τὴν ἡσυχία τους καὶ ν' ἀνασταίνουν τὰ παιδάκια τους χωρὶς ἄλλη ἔννοια. Γιατί κάθε τόσο οἱ μαμάδες κουνέλες ἔβγαζαν στὸν κόσμον ἀπὸ τέσσερα—πέντε κουνελάκια ἢ κάθε μιὰ. Κάθε φορά λοιπὸν ποὺ γινόταν ἕνα τέτοιο πράγμα ἡ

μαμά κουνέλα ἔχανε τὰ παιδάκια τῆς ὀκτὼ ὀλόκληρες ἡμέρες μέσα σ' ἕνα παχὺ καὶ μαλακὸ μάλλινο στρώμα. Τὸ στρώμα αὐτὸ τὸ ἔκανε μαδώντας τὶς τρίχες τῆς κοιλιᾶς τῆς, τόσο πολὺ ἀγαποῦσε τὰ παιδάκια τῆς.

Ὅταν μεγάλωναν λίγο τὰ κουνελάκια ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν κάσσα τους καὶ κατέβαιναν στὸ κοτέτσι κι' ἔπαιζαν μὲ τὶς κότες.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΔΗΣ ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΙ' Ο ΛΑΓΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ
ΒΑΛΑΣΑΚΗΣ